

Câu Đáp Thành Gian

Contents

Câu Đáp Thành Gian	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	31
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	40
17. Chương 17	42
18. Chương 18	43
19. Chương 19	47

Câu Đáp Thành Gian

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, BE/OENếu xét ra, nd truyện cũng không có gì đặc sắc, cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-dap-thanh-gian>

1. Chương 1

Tô Đình thất tình.

Đối với người khác có lẽ đây chỉ là chuyện cỏn con chẳng đáng để nhắc tới, đàn ông mà, ai không có một hai lần thất trận chốn tình trường, uống chén rượu la hét vài tiếng, một đêm này qua đi tất cả sẽ như cũ. Nhưng Tô Đình hơi đặc biệt một chút, hắn là gay.

Làm một chàng gay, có lẽ Tô Đình thuộc dạng vô cùng ngây thơ. Từ nhỏ đến lớn hắn chỉ thích bốn người, một ở tiểu học, một ở sơ trung, thêm một ở trung học và một người ở đại học. Trong đó ba người đầu tiên là đơn phương thầm mến, còn người ở đại học, khó khăn biết mấy mới dám gom dũng khí đến tỏ tình, vô tình đối phương là song tính, cứ thế đã thành “vợ chồng”. Nhưng hai ngày trước, Tô Đình chết lặng khi trông thấy đối phương đang nhiệt tình hôn say đắm một cô nàng ngực bự, vì thế hắn nổi giận, kiên quyết chủ động chia tay!

Không phải hắn vờ vịt ra vẻ, chỉ là lớn như vậy rồi Tô Đình mới chỉ toàn tâm toàn ý yêu một mình đối phương, hắn dâng lên toàn bộ chân tâm, đối phương lại chẳng thèm liếc nhìn, thẳng tay vứt đi chân tâm của hắn rồi tàn nhẫn giẫm nát. Điều này khiến cho Tô Đình đau đớn vô cùng.

Đối phương sáng khoái đồng ý, còn tặng miễn phí thêm một câu chế nhạo: “Đã muốn báai bai cậu lâu rồi, đã chùng này tuổi mà ngày nào cũng ngây thơ như học sinh tiểu học, cả tay cũng không cho nắm, cậu có thiệt là gay không vậy?”

“Cậu có thiệt là gay không vậy?”

Bị nói như vậy, Tô Đình không biết nên nghĩ thế nào mới phải, chẳng lẽ hình ảnh gay trong mắt thế nhân chỉ toàn là dâm dăng, cơ khát, sống không có đàn ông là không được hay sao?

Tô Đình đặc biệt muốn gào lên một câu như thế này: “TXL của đứa nhỏ mấy người chịu không nổi a!! Chịu không nổi!!!” (??? * _ *)

Thất tình lần này đã kích Tô Đình rất mạnh, cũng khiến cho hắn tỉnh táo xem lại cách yêu của mình. Bế quan ư sấu N ngày sau, hắn quyết định muốn thử xem cái gọi là “cuộc sống của gay chân chính”, muốn ra ngoài phóng dăng một phen.

Sinh nhật lần thứ hai mươi của hắn, ngày đó Tô Đình dậy thật sớm, chuẩn bị tiến hành kế hoạch của mình, đem thân đồng nam thử suốt hai mươi năm nay dâng ra ngoài, kéo lên cái mở màn cho một cuộc sống mới về sau.

Muốn dâng hiến thân đồng nam, dù sao cũng phải có một thằng đàn ông làm đối tượng nha. Lần đầu tiên rất quan trọng đó, cũng không thể tùy tiện lôi một người đến a, phải chọn người nào đó tốt một chút. Vấn đề là, đàn ông tốt phải đi đâu mà tìm?

Hắn không dám đi gay bar, hắn sợ nơi đó hỗn tạp, Tô Đình nghĩ thật lâu, cuối cùng đưa ra quyết định: tìm trên mạng!

Internet thật tốt, cách một tấm mạng che, chẳng ai biết nhau, tìm một người vừa mắt, hẹn ra ngoài, 419 (for 1 night), xong chuyện cả hai cùng vỗ mông chạy lấy người, chẳng ai liên quan đến ai, vô cùng hợp ý Tô Đình.

Tô Đình nói xong liền làm, vội vàng lên mạng, đăng nhập vào QQ, tiếp đó vô cùng may mắn tìm được trên diễn đàn QQ một cái tên sáng lóa cả mắt: “Thái Cúc Giáo”

Tô Đình là một chàng gay thâm niên, đương nhiên hiểu được thâm ý ẩn trong tên của nhóm này, tuy đã lường trước trong nhóm hơn một nửa thành viên là hủ nữ, nhưng mà hai chữ khí phách lẫm liệt “Thái Cúc” lại khiến cho tim hắn đập liên hồi, biết đâu, biết đâu bên trong có một cực phẩm tiểu công đang chờ “thái cúc” nha xD... Nghĩ vậy, Tô Đình hồi hộp, di chuột nhấp vào.

Không bao lâu sau, “Thái Cúc Giáo” phê chuẩn cho hắn vào.

Vừa gần loa xong, tiếng “đình đình” trong nhóm không ngừng vang lên.

“Chào bạn mới, đổi tên đi! Xin đăng ảnh toàn thân!”

“Ôi là công hay thụ đây? Xin hỏi số đo ba vòng?”

“Xin kết bạn!!”

Tô Đình: “...”

Quả nhiên...

Nghĩ đến an toàn của thân thể mình, hắn không định phản ứng lại bầu đoàn những cô gái như lang như hổ này, dứt khoát dờ ở danh sách thành viên timnamnhân.

Trong phòng này thật ra có không ít nam nhân, ước chừng có khoảng hơn một trăm chín mươi ID, Tô Đình nhìn một loạt tên “Thái Cúcxxx” mà hoa cả mắt.

Nam nhân đúng thật là có, nhưng chỉ toàn “Bào Bào” rồi “Cường Cường” a, Tô Đình quả thực vừa nhìn vừa , cuối cùng hắn nhìn thấy một cái tên là “Đồng Thị Thiên Nhai”.

Tên “Đồng Thị Thiên Nhai”, lại ở giữa đám người này, Tô Đình cảm thấy người này chín phần là gay, dòm sang thông tin, còn ở gần thành phố, quả thật quá tốt. Tô Đình rất hài lòng, lập tức bật khung trò chuyện, đánh sang một chữ “Hi” và khuôn mặt cười.

Những người trong phòng rất bất mãn với Tô Đình, đang ồn ào dùng đủ mọi loại ngôn ngữ triệu hồi hắn về. Tô Đình đang khó xử, đột nhiên một người tên là “Thái Cúc Tổng Tổng Tổng Công Dục” xuất hiện, hắn vừa xuất hiện, lập tức hút lấy sự chú ý của đông đảo chị em gái.

“Dục thiếu gia! *ôm ôm*

”

“Dục thiếu gia! *đề xuống~~”

“Dục thiếu gia——”

Tất cả mọi người trong phòng nhốn nháo khiến cho Tô Đình có chút kinh hãi, xem ra vị Tổng Tổng Tổng Công này có vẻ không tệ, đáng tiếc vừa đọc tên đã thấy rõ, không hợp khẩu vị của hắn.

“Đình đang~”

[Đồng Thị Thiên Nhai] trả lời: Xin chào, cậu là?

Tô Đình chợt kích động, hắn điều chỉnh tâm trạng của mình một chút, gọi sang, đối phương do dự một chốc, nhận.

Tô Đình mở lời: “Tôi là người trong nhóm Thái Cúc.”

Đầu bên kia truyền đến giọng nam trầm ấm êm tai: “À, có gì không?”

Giọng nói ập ập quyền rũ và lời cuốn ấy thoáng cái đã đánh gục hắn.

Tô Đình há há giọng, giả vờ bình tĩnh nói: “Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, anh là gay phải không?”

Đồng Thị Thiên Nhai rõ ràng khẽ giật mình, ngưng một chốc mới trả lời: “Đúng thế, có chuyện gì à?”

Tô Đình không nghĩ đối phương lại thẳng thắn như vậy, khiến hắn cũng bình tĩnh lại, hắn hỏi: “Tôi nên gọi anh thế nào a?”

Đồng Thị Thiên Nhai: “Cậu... cứ gọi tôi là Thiên Nhai đi.”

Tô Đình thử gọi một tiếng “Thiên Nhai”, không biết tại sao, mặc dù chỉ là một cái tên ảo, lại khiến cho tim hắn đập nhanh hơn một chút.

“Ừ.” Đối phương trả lời thật tự nhiên, cảm giác này, dường như cả hai đã quen nhau từ rất lâu.

Tô Đình đỏ mặt, rồi lại có hơi khinh bỉ bản thân mình, không phải chỉ tìm 419 sao? Mà tự say mê con khỉ, động tình cái con khỉ ha! Biết đâu người ta chỉ muốn dè mà không coi mà ra gì đó! Đờ đờ!

Nghĩ lung tung như vậy, hần hỏi: “Ày... Thiên Nhai, anh ở thành phố M phải không?”

“Ừ.” Đồng Thị Thiên Nhai nói chuyện rất ngắn gọn, nhưng không khiến cho người khác cảm thấy hần qua loa miễn cưỡng, ngược lại còn dịu dàng như nước, thật sự rất êm tai.

“Tôi cũng ở thành phố M, anh... có muốn ra ngoài không?” Tô Đình hỏi, giọng nói bỗng trở nên thật dè dặt, vừa hỏi lại mong chờ câu trả lời của đối phương.

Đồng Thị Thiên Nhai dường như hơi bối rối trước yêu cầu của hần, im lặng một lúc lâu sau, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tô Đình hơi ngạc nhiên, hay là đối phương không hiểu ẩn ý của mình? Không thể nào, chẳng lẽ Đồng Thị Thiên Nhai cũng là một, ừm, tiểu công tôn thờ triết lý Plato (trong sáng ? *_*) ?

“Là vì...” Tô Đình đắn đo tìm từ ngữ, “Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của tôi... Tôi không muốn qua hôm nay một mình, anh có thể ra ngoài với tôi không?”

Thế này chắc cũng đủ rõ ràng rồi...

Đồng Thị Thiên Nhai im lặng, một lúc lâu sau nhẹ nhàng nói: “Được, cho tôi địa chỉ đi.”

2. Chương 2

Tô Đình hốt hoảng, không chút suy nghĩ, thốt lên: “Tôi ở thành phố N, anh tới đón tôi đi!” Lời vừa ra khỏi hần đã muốn tự tát mình, tại sao lại khai cả địa chỉ nhà với một người lạ chứ.

Đồng Thị Thiên Nhai nói: “Ừ, bây giờ tôi hơi bận, xong việc sẽ qua đó, tối nay bảy giờ ba mươi có tiện không?”

Tô Đình luôn miệng nói tiện mà tiện mà.

Đang xuất xong, Tô Đình chạy đến trước gương điện cường soi cả nửa ngày, lại lôi ra một bộ quần áo mình thích nhất, lao vào phòng tắm ào ào tắm rửa, tẩy thật sạch bản thân mình từ trong ra ngoài, mặc quần áo xong nhìn mình trong gương, trơ trên cười sáng lạng: “Bạn Tô à, thiệt đẹp trai quá đi! Yêu bạn chết mất! Bạn đẹp trai à! Ố ye! (chế, như này !.=)”

Bạn cùng phòng ném một cái gối sang: “Trời vừa nhá nhem rên cái gì chứ? Kêu nữa anh đây cường chú!”

Tô Đình chụp cái gối, tức giận nghĩ: nếu chú muốn cường anh đâu phải ra ngoài tìm đàn ông chứ, đã giải quyết sinh lý trong nội bộ từ lâu rồi... =.=

Nhìn hồng hồ, đã sáu giờ rưỡi, Tô Đình xoay người thắt dây giày, vừa nói với bạn cùng phòng: “Đêm nay anh có thể không về, đừng chờ cửa anh ha!”

Bạn cùng phòng rời mắt khỏi màn hình CS (Counter Strike), đôi mắt ti hí nhìn Tô Đình chăm chăm: “Chú không phải có bạn gái đấy chứ, đi chơi cả đêm không về nhà?”

Tô Đình phờ phợt thổi cho hần một cái hôn gió, nhảy nhót ra khỏi cửa.

xxx

Đến cổng trường xong, Tô Đình mới giật mình nhớ ra, hình như mình đã quên mất không bàn ám hiệu với Đồng Thị Thiên Nhai... Hần , chuyện quan trọng như vậy bàn cũng không xong, chốc nữa phải làm sao nhận người a?

Tô Đình quay vòng vòng tại chỗ mấy lần, dòm đồng hồ, đã bảy giờ mười, hay là, về nhà xem Đồng Thị Thiên Nhai còn ở trên QQ hay không, bàn với hấn chuyện ám hiệu?... Mà không chừng người ta đã ra ngoài rồi.

Trước kia yêu tên khốn đó chỉ dám len lén nắm tay nhau ở dưới bàn học hay những chỗ vắng người, cả cổng trường cũng chưa dám bước ra, lần này coi như lần đầu tiên hẹn hò a, ngàn vạn lần đừng hỏng nha, a di đà Phật... Tô Đình âm thầm cầu nguyện.

Quả thật là cầu được ước thấy, bên tai Tô Đình bỗng vang lên tiếng chế nhạo: “Ồ, chờ ai à?” Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy con gà trống đều giả bóng loáng kiêu căng vô cùng – là Quát Hạo, cật bạn trai của hấn.

Tô Đình chẳng thèm để ý đến, trực tiếp phun ra mấy chữ vàng: “Lượn đi cho nước nó trong.”

Gà đều chột dạ, trước kia Tô Đình trước mặt hấn không bao giờ thô tục, ngoan ngoãn tựa một con cừu non, hôm nay lột xác khiến cho hấn không thể nào quen được.

“Chờ ai vậy, người mới à?” Vừa mở miệng ra đã mang đầy chế nhạo.

Tô Đình vẫn lạnh lùng một câu: “Liên quan gì mà?”

“Sao lại không liên quan tới anh chứ? Dù sao anh cũng là bạn trai cũ của em, muốn nhìn người kế nhiệm thì sao nào? Không phải người đó quá bèo, em đó, không dám xuống tay hử? Nhưng mà cũng vậy, điều kiện tốt như anh, có thể coi trọng em quả thực không nhiều đâu.” Gà đều tự kỷ vươn dài cổ.

Tô Đình không thèm quan tâm tới hấn, nhưng vẫn bắt đầu lén lút tưởng tượng đến hình dạng của Thiên Nhai, giọng nói hay như vậy, hấn là người không xấu nhỉ? Nhưng cũng khó nói, giống như con người trước mặt giọng nói dễ nghe, nhưng nhân phẩm quả thực là quá tồi.

Nghĩ như thế, đột nhiên hấn chợt cảm thấy bối rối, một người xa lạ chẳng hề quen biết, chẳng lẽ mình thật có thể hôn hấn, vuốt ve, thậm chí còn chung chăn gối sao...

Trông thấy Tô Đình im lặng, gà đều cho rằng mình đã nói trúng điểm yếu của hấn, trong lòng vô cùng đắc ý, nói: “Thật ra anh cũng không phải là loại vô tình vô nghĩa, nếu em phóng khoáng một chút, trên giường ngoan ngoãn một chút, anh bảo đảm lần đầu tiên của em sẽ thoải mái vô cùng, bằng kỹ thuật của anh...”

Tô Đình chịu không nổi nữa, trông thấy một chiếc xe màu đen dần dần đỗ lại ở trước cửa, kêu to: “Bạn trai tôi đến rồi!”

Gà đều còn đang thao thao bất tuyệt, bỗng chốc trở mắt: “Ai, ở đâu?”

Tô Đình vươn tay chỉ về chiếc xe, gà đều dòm theo, nghi ngờ: “Em đó, xạo anh đi, chúng ta chia tay chưa được mấy ngày, em tìm ở đâu ra một thằng ngu như vậy?”

Cửa xe mở ra, một bàn chân thon dài bước ra ngoài, tim Tô Đình nhảy một cái, không đếm xỉa đến gì nữa, chạy thẳng đến, giống như con cún con vui vẻ bỏ về phía nam nhân vừa xuống xe, vô cùng phấn hồng kêu lên: “Chồng ơi~!”

Gió lạnh thổi qua, gà đều sững sờ, nam nhân vừa xuống xe cũng ngây ngẩn, rồi trông thấy Tô Đình đang cố gắng nháy mắt với hấn. Cái ngây ngẩn của nam nhân kéo dài không quá một giây, tiểu ý mỏng manh hiện lên khóe môi, một tay vô cùng tự nhiên ôm eo Tô Đình, sủng nịch cúi đầu hỏi: “Chờ có lâu không?”

Giọng nói trầm trầm êm tai, vô cùng dễ nghe.

Gà đều há hốc mồm, té xuống, đó thật là người kế nhiệm của hấn?

Nam nhân giương mắt dòm về phía gà đều, tiểu ý không phai, nho nhã lễ độ hỏi: “Vị này chính là...?”

Tô Đình vờ kiêu ngạo, hừ một tiếng: “Người qua đường thôi, đừng để ý đến hấn. Chồng ơi, mình đi nhanh đi~.” Nói xong nũng nịu kéo kéo cánh tay của hấn.

Nam nhân khẽ gật đầu với gà đều, xoay người phong độ nhẹ nhàng mở cửa xe cho Tô Đình, ân cần nói: “Đói chưa? Anh đã đặt nhà hàng rồi.”

Tô Đình ra vẻ cảm động: “Chồng ơi, yêu anh quá!” Ôm lấy cái túi rách của mình chui vào xe.

Nam nhân đóng cửa xe, ngồi về vị trí lái, chiếc xe chậm chậm lăn bánh.

Gà đều vẫn đang trở mắt hóa đá tại chỗ, nhìn theo chiếc xe rời đi.

xxx

Đi được một quãng khá xa, Tô Đình lập tức nước mắt lưng tròng nhìn về phía người lái xe, nói: “Tôi không biết anh, nhưng tôi rất cảm kích anh.”

Nam nhân khẽ cong khóe môi: “Chuyện nhỏ thôi mà.”

Tô Đình nói: “Đến đường phía trước anh cho tôi xuống, tôi phải về, có hẹn người ta.”

Nam nhân liếc hần một cái: “Không đi ăn với tôi à?”

Tô Đình tròn tròn mắt, lẽ nào gặp được Lô phong rồi?. Đã giúp đỡ người khác còn muốn mời ăn cơm... Nếu hần là con gái cũng nghi ngờ đối phương có ý đồ... Tô Đình thật không nghĩ đối phương có thể không thích con gái, dưới con mắt của hần, nếu tùy ý bắt lấy một người đi đường là gay, vậy thì anh Tô đẹp trai đây cũng không phải bị thương độc thân nhiều năm như vậy.

Hần xua tay: “Không cần đâu, tôi có hẹn người ta, nhưng vẫn cảm ơn anh lắm!” Bây giờ đã bảy giờ ba mươi lăm, không biết Đồng Thị Thiên Nhai đã đến chưa... Nếu không thấy ai cả có hay không cho là mình đùa hần?

“...” Nam nhân khẽ nhú mồm, dường như muốn nói gì đó.

“Người tôi hẹn là bạn rất rất lâu rồi không gặp, cho hần leo cây tôi sẽ bị diệt khẩu đó...”

“...”

“Hay là anh cho tôi số điện thoại đi, nếu rảnh chúng ta liên lạc lại.”

Nam nhân đạp phanh, chiếc xe yên lặng dừng lại ở ven đường. Tô Đình sửng sốt, không biết hần muốn làm gì, trông thấy hần xoay người về sau, khóe môi mang theo tiểu ý, chậm chậm nói: “Thật sự là lâu lắm rồi không gặp? Sao tôi lại không nhớ còn có bạn thanh mai trúc mã như vậy nhỉ?”

Tô Đình ngẩn người.

Nam nhân nhìn hần, vẻ trêu tức tràn đầy trong mắt, đôi mắt màu hổ phách rõ ràng mang theo chút ý cười nhẹ nhàng: “Còn nữa, tôi không thích bạo lực. Thay vì diệt khẩu, tôi thích những phương thức trừng phạt khác hơn.”

3. Chương 3

Trong nháy mắt Tô Đình bị ngũ lôi oanh đình, run run trở: “Anh chính là...”

Đối phương không thèm chớp mắt: “Là tôi.”

Tô Đình nghẹn ngào cả nửa ngày, phun ra hai chữ: “Ấm hiệu!”

Nam nhân thoáng suy nghĩ: “...Thiên vương cái địa hồ”

Tô Đình: “Sai! Là sàng tiền minh nguyệt quang”. Xoay người đá vào cửa xe: “Làm ơn cho xuống xe.”

Bịch bịch bịch, cửa xe lù lù bắt động.

Nam nhân khẽ nghiêng đầu, đôi mắt mang ý cười nhìn Tô Đình hỏ hển vật lộn với cái cửa, tựa như đang nhìn một cậu bé con cổ tình gây sự.

Tô Đình xoay người, thống thiết kêu lên: “Đại ca, anh tha em đi, em không có tiền lại không có sắc, anh bắt em cũng không có giá trị gì, chỉ chướng mắt của anh thôi, phải không?”

Đồng Thị Thiên Nhai nói: “Tôi không chương, tôi thích coi trọng phần nhân phẩm con người hơn.”

Tô Đình: “Ai cũng biết em là một thằng tồi.”

Nam nhân thở dài: “Vậy đành chịu thôi, tôi đành phải cố gắng chấp nhận...”

Tô Đình vội nói: “Khỏi nhận khỏi nhận, công tử ngài tài mạo song toàn nhân trung long phượng, sao phải vì một tên tiểu nhân mà ủy khuất bản thân mình? Thiên nhai hà xử vô phương thảo nha!”

“Trong mắt tôi, cậu chính là phương thảo.”

Tô Đình chấn động, đđđây là... trêu ghẹo trắng trợn nha! hấn vô cùng lo lắng nói: “Đâu có, tôi chỉ là một cọng cỏ đuôi chó thôi.”

Đồng Thị Thiên Nhai khẽ nheo mắt, ung dung nói: “Đường như cậu không muốn quen biết với tôi, tôi khiến cậu rất thất vọng?”

Tô Đình nín lặng, không biết phải nói thế nào, một lúc lâu sau, hấn thẳng thắn nói: “Đúng, vì anh quá đẹp trai.”

Diện mạo của Đồng Thị Thiên Nhai thật sự vượt xa tưởng tượng của Tô Đình, dùng mấy chữ đến tả hấn chỉ có thể là: đẹp đến bỏ đi. Giống như là cậu bỏ hai đồng mua một tờ vé số, cầu mong trúng giải năm mươi đồng, xổ số ra cậu trúng năm mươi vạn, tiền từ trên trời rớt xuống có thể vỡ đầu. Đây cũng không phải đối tượng thích hợp để 419, Tô Đình sợ “lần đầu tiên” cho nam nhân như thế này, về sau nhìn những nam nhân khác cứ nghĩ là một cái gây mátxa di động, không còn hứng thú nổi nữa.

“Không phải cậu gọi tôi đến để mừng sinh nhật sao, sinh nhật và mặt của tôi có liên quan gì?” Đồng Thị Thiên Nhai vẫn thông thả nhướng mày, chống cằm ung dung nói.

Sinh nhật? Đó là cái cớ đại ca ơi, ai mà ảo lả đến mức nhờ một người lạ đến mừng sinh nhật a... Tô Đình ai oán khóc thầm— “Không phải anh đã đặt nhà hàng luôn rồi?”

“Ừ.”

“Không phải anh định sẽ mừng sinh nhật với tôi thiệt chứ?”

“Ừ.”

“Không phải anh còn đặt một cái bánh ngọt cấm đầy nến chờ tôi thổi rồi cầu nguyện?”

Nam nhân gật đầu, vẻ mặt có chút bí hiểm: “Ừ.”

“Đại ca... Thiên Nhai, thật ra anh họ Lô tên Phong tự Bác Ái phải không?” Tô Đình lệ rơi lã chã.

Nam nhân vươn một bàn tay với hấn, tự giới thiệu: “Xin chào, tôi tên Nghiêm Lãng.”

Tô Đình bắt tay: “Xin chào, tôi là cỏ đuôi chó”

Nam nhân nhíu mày: “Hử?”

“...Tên khoa học, ách, Tô Đình, Tô () trong Tô Đông Pha (), Đình () trong Tạ Đình Phong ().”

Nghiêm Lãng khẽ cười: “Tên rất hay.” Hấn khom người cài dây an toàn cho Tô Đình: “Nếu biết nhau rồi thì chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Ồi ời! Tôi lúc nào— oa!” Tiếng kêu thảm thiết của Tô Đình chìm trong tiếng gió rít bên ngoài, chiếc xe xé gió lướt đi.

Tô Đình tuyệt vọng ôm dây an toàn, nhắm mắt chống lại gió không ngừng quất vào, mạnh đến mức khiến cho gương mặt hấn vụn vụn, hấn cố gắng kêu lên: “Đại ca! Thiên Nhai!! Nghiêm Lãng!!! Dừng lại! Con mẹ anh dừng lại cho tôi— chết người mất! Cái *beep*!!”

Nam nhân đang lái xe chẳng thèm để ý, tập trung nhìn về phía trước, thậm chí còn có vẻ như rất hưởng thụ cơn gió này.

“Nghiêm Lãng! Đồ ngốc này—“ Tô Đình rú lên, anh dừng nghiêng người ôm lấy nam nhân rồi tàn nhẫn giẫm phang xe!

Chiếc xe lao như bay cuối cùng cũng dừng lại.

“Chết tiệt! Lão tử nghĩ hôm nay là bắt đầu một đoạn nhân sinh mới, ai mà ngờ suýt nữa là thẳng xuống Quỷ Môn Quan luôn... “M* nó, làm sợ muốn chết...!” Tô Đình dựa vào người Nghiêm Lãng, bất chấp tất cả, chỉ phì phò hít thở, phần nộ nhìn tên nam nhân kia, từng chữ lọt qua kẽ răng: “Nghiêm Lãng, con mẹ nó anh là thẳng diên.”

Tay nam nhân khẽ vuốt lên tóc hắn, vô cùng hứng thú dỗ dành hắn, khoe môi cong cong: “Ai cũng nói vậy.” (kinh điển =))~)

4. Chương 4

Tô Đình ngẩng đầu lên khỏi ngực nam nhân, môi giật giật , dừng, lại giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì, hắn không còn biết cách nào đối phó với người này rồi. Đáng sợ nhất không phải là người diên mất lý trí, mà là kẻ diên còn tỉnh táo hơn cả người bình thường, Nghiêm Lãng chắc chắn chính là loại sau.

Nam nhân khẽ cười, ngón tay lướt qua môi hắn, trên gương mặt vô tình mang vẻ suy tư: “Đang nghĩ gì thế?”

Đôi mắt hắn rất sâu, một màu đen thuần khiết, khiến cho người khác cảm thấy thật huyền bí, ẩn bên dưới là một chút lãnh đạm nhẹ nhàng, sâu trong đáy mắt, một ngọn lửa đang diên cuồng nhảy múa.

Tô Đình nghiêm túc nói với hắn: “Tôi đang nghĩ, câu kia nói quá chuẩn, mười thẳng đàn ông hết chín thẳng tôi, thẳng còn lại là biến thái, Cái *beep* beep*!!”

...

Tô Đình đứng lên, mở cửa kính dòm ra bên ngoài.

Một chiếc xe chở heo đang ấn còi liên tục ở phía sau, tài xế nhô đầu ra rống lên: “Con mẹ nó là Lamborghini thì hay à? Lamborghini thì muốn đứng chặn đường là chặn đường à?!! Mày xin rồi đúng không, có tin ông đây gọi cơ động đến cho mày thử cồn không hả!!!”

Tô Đình: “...”

Ngược lại Nghiêm Lãng lại cảm thấy rất thú vị khẽ cười, cũng không khởi động xe, bình tĩnh nhìn ảnh của tài xế đang tung nước bọt kia trong kính chiếu hậu, vẻ mặt như đang nói: “Cứ hét đi, hét khản cả cổ cũng không ai thèm để ý đến anh.”

Tô Đình phát diên lên, nắm lấy ống tay áo của Nghiêm Lãng lắc lắc: “Đại ca, nhanh khởi động xe đi, định chờ cảnh sát giao thông đến thật sao?”

Nghiêm Lãng nói: “Nhưng không phải cậu mới bắt tôi dừng lại sao?”

Tô Đình té xuống, nhưng nhìn vẻ mặt trang nghiêm của đối phương, chợt hiểu ra hắn đang đóng vai nghiêm (??), đành phải cùng hắn vào tuồng, xụ mặt xuống, vô cùng nghiêm túc, cắn răng nói: “Đó là lúc này! Có học Triết Học không? Anh không thể qua một con sông hai lần có nghe chưa? Tôi một giây trước không phải là tôi hiện tại nữa, cái tôi hiện tại cầu mong anh lập tứcláixe.”

Nghiêm Lãng khẽ cười hài lòng, nhấn ga phóng đi.

Đầu Tô Đình đầy mồ hôi, nghĩ thầm A di đà Phật, ngồi thẳng người lên, nghiêm mặt hỏi: “Chúng ta đang đi đâu?”

Nghiêm Lãng vẫn mang trên môi nụ cười kín đáo pha lẫn nét khó lường: “Đi cắt bánh sinh nhật.”

Tô Đình, đã chết lặng: “Ha.”

“... Anh có thể nào đừng chạy giống như vợ đi đầu thai không? Tôi không muốn sinh nhật của mình biến thành ngày giỗ.” Tô Đình bình tĩnh nghiêng đầu sang một bên, miệng run rẩy: “Đằng sau có bốn xe cảnh sát đuổi theo rồi.”

Trong gương chiếu hậu, bốn chiếc xe sơn trắng xanh đang dần hàng đuổi theo, tiếng còi chói tai kêu dài.

Nghiêm Lăng tranh thủ liếc nhìn Tô Đình, trông thấy gương mặt vô cùng đau đớn của hắn, tức thì long tâm đại duyệt, vô cùng nhân nhả rút một điều thuốc trắng không biết từ đâu ra, hỏi Tô Đình: “Muốn hút không?”

Tô Đình lắc đầu yếu ớt.

Nghiêm Lăng khẽ cười, đưa điều thuốc lên môi, dùng bật lửa châm, trông thấy Tô Đình nhìn hắn dăm dăm, đôi mày thoáng nhăn lại, không khỏi tà tà kéo khóe môi, tốt bụng giảng giải: “Không phải thuốc lá.”

“Vậy là cái gì?” Tô Đình kinh ngạc.

“Là kẹo.”

Nghiêm Lăng tao nhã thổi một làn khói, ranh mãnh nháy mắt mấy cái với Tô Đình, sau đó quả nhiên ngửi được mùi bạc hà tràn ngập trong xe, thoang thoang, thanh khiết, chứ không phải mùi khói làm người khác buồn nôn.

Tô Đình chết lặng.

“Từ khi phát hiện tôi dùng đầu thuốc tự thương tổn mình, bác sĩ tâm lý thay cho tôi bằng cái này.” Nghiêm Lăng nhẹ nhàng bật cười, trong đôi mắt có chút hờ hững.

Thánh Mẫu Maria Quan Âm Đại Sĩ a, rốt cuộc con đã làm gì đắc tội bậc thần linh mới bị dày đến bên thẳng cha vừa nhìn liền biết bất bình thường này a a! Con sai rồi, con thật sự sai rồi TToTTT... Tô Đình gào khóc trong lòng.

Nghiêm Lăng lái xe quả thực rất tiêu sái, một tay kẹp thuốc tùy ý đặt lên tay lái, một tay gác lên cửa sổ xe, thờ ơ nhưng lại toát lên một vẻ ưu nhã lười nhác. Hắn nhìn kính chiếu hậu, đột nhiên trầm giọng: “Ngồi cho vững.”

“Cái gì?”

Giây tiếp theo, chiếc xe như tên rời dây cung phóng về phía trước.

Tô Đình ôm chặt dây an toàn, miệng run rẩy nửa ngày mới cắn răng rống được một câu: “Anh... anh... con mẹ anh chậm lại cho tôi!!!!—“

Nghiêm Lăng: “Cậu nói gì? Tiếng gió lớn quá, tôi nghe không rõ.”

“...”

Tô Đình khóc ròng nắm chặt lấy bất cứ thứ gì trong tầm với, trong đầu không ngừng vang vọng một câu

Ngày này năm sau là ngày giỗ của mày...

Ngày này năm sau là ngày giỗ của mày...

Ngày giỗ của mày...

Ngày giỗ ...

Giỗ...

“Óa, má ơi~~”

xxx

Lamborghini xoay một vòng, khéo léo lách vào một con đường khác, bắt đầu cùng cảnh sát chơi trò trốn tìm. Trong mắt Nghiêm Lãng rõ ràng cháy lên nhiệt tình, tựa như một đứa trẻ cùng với thú cưng thi thể thao, mang theo rất nhiều hăng hái và hứng khởi cùng chơi trò đuổi bắt.

Tô Đình dứt khoát bịt hai mắt, tự thôi miên chính mình: mấy cái này là ảo giác thôi, mình không có hẹn người ta 419, người kia không phải là một đại biến thái đẹp trai đến bất công, bọn mình không có đi bảo trên quốc lộ, đằng sau mình cũng không có bốn chiếc xe cảnh sát sát khí đằng đằng dí theo, mình bây giờ đang nằm mơ... đang nằm mơ...

“Két—” Cái thắng gấp kéo Tô Đình ra khỏi trạng thái tự thôi miên, quán tính lớn đến mức suýt tí nữa thì hất đập vào cửa kính trước mặt, cũng may lúc này Nghiêm Lãng đã rất ân cần giúp hắn cài dây an toàn.

Tô Đình hoảng sợ: “Sao vậy? Có phải hay không bị bắt rồi?” Trong đầu hắn hiện lên cảnh nửa đời sau của mình trong ngục tù, cho dù án chung thân hắn cũng nhận, chỉ cần bạn tù không tên là Nghiêm Lãng...

Nghiêm Lãng giúp hắn bỏ dây an toàn, khẽ nhủ nhủ mày, nhẹ nhàng nói: “Cắt đuôi không được, chúng ta bỏ xe đi.”

Bỏ xe... đây là một chiếc xe trị giá tới tám trăm triệu nhân dân tệ a, anh đừng có nói nhẹ nhàng đơn giản như là vứt một chiếc xe đạp được không? Cho dù là một chiếc xe đạp, muốn bỏ cũng cần có dũng khí vô cùng a... Em trai bạn hàn Tô Đình lặng yên nghĩ.

Vả lại, anh nghĩ chỉ cần bỏ xe cảnh sát thúc thúc anh mình thần võ sẽ không tìm ra chúng ta sao? Anh đã quá coi thường công bộc của nhân dân rồi... Đối với loại hành vi bất chấp vương pháp này, Tô Đình nghiêm túc khinh thường một phen, đồng thời lặng lẽ nghĩ nếu như bây giờ mình xuống xe tự thú, hơn nữa trình bày mình là con tin bị bắt cóc chứ không phải là đồng phạm có hay không sẽ được tha bổng miễn điều tra...

Nghiêm Lãng không hề biết ý nghĩ của Tô Đình lúc này, nắm lấy tay Tô Đình, nghiêm túc nói: “Nhanh lên, bọn họ sắp đuổi kịp rồi!”

“Ồi, tôi đồng ý đi chung với anh lúc nào chứ! Muốn đi thì anh tự đi đi! Tôi muốn chứng minh sự trong sạch của mình với mấy chú cảnh sát— Sao anh lại khỏe như vậy? Buông tôi ra a a a...” Tô Đình bị tàn bạo kéo xuống xe, hơn nữa vừa khóc vừa bị kéo chạy trốn vào hẻm tối...

M là một thành phố hiện đại pha lẫn nét cổ kính, ở đây có rất nhiều cao ốc chọc trời mọc san sát nhau, nhưng ở một góc nào đó, vẫn còn những con hẻm nhỏ phủ đá rêu phong, Nghiêm Lãng kéo Tô Đình chạy tới chạy lui giữa những con hẻm đan xen này, đến khi thể lực của cả hai đã đến cực hạn, chân đã mềm nhũn mới thở phà phò ngồi xuống thêm đá.

Tô Đình nhìn vầng trăng khuyết xa xa đang dần lên cao cùng với bầu trời đầy sao, vô cùng nghệ sĩ phát biểu một câu: “Tôi cảm thấy ngày hôm nay quả thực giống như đã qua cả đời rồi.”

Nghiêm Lãng cắn cắn diều “thuốc”, khẽ cười nói: “Xem ra không cắt được bánh sinh nhật rồi, nhà hàng hẳn là đã đóng cửa.”

Lúc này Tô Đình mới phát hiện ra bụng đang “thầm thì” kêu vang, hắn thẹn quá hóa giận liếc Nghiêm Lãng một cái, na hồ bất khai đề na hồ!

Nghiêm Lãng hỏi: “Đói bụng không?”

Tô Đình: “Nhảm nhí! Anh không đói chắc?”

Nghiêm Lãng: “Thật không đói. Tôi đã thử, lần lâu nhất là bốn ngày không ăn gì.”

Tô Đình nửa tin nửa ngờ: “Đại ca, nhà anh ở cái xó núi nào a? Nói thiệt đi, chiếc Lamborghini kia là anh trộm tới phải không?”

Nghiêm Lãng cảm thấy có chút thú vị bật cười.

“Cậu nhìn bên kia...”

Tô Đình nhìn theo ngón tay của hắn, cách đó không xa lấp lánh ánh sáng vàng nhạt, có lẽ là phòng trọ hay cửa hàng gì đó.

Nghiêm Lăng ghé sát vào tai hắn, dùng giọng điệu rất trầm, rất quyến rũ nói: “Là một cửa hàng bánh kem.”

xxx

Một cửa hàng bánh kem nho nhỏ, có ngọn đèn vàng nhỏ sáng ấm áp, đẩy cửa kính bước vào, chuông cửa “đing đing đang đang” vang lên. Nhân viên là một cô bé thẹn thùng dễ thương, vừa nhìn thấy Nghiêm Lăng hai người, mở to đôi mắt.

Nghiêm Lăng thanh lịch nhẹ nhàng cúi xuống nhìn nàng, dùng giọng ôn nhu nói: “Chào buổi tối tiểu thư, xin hỏi có bán bánh sinh nhật không?”

Cô gái ngây ngốc gật đầu, chỉ tay xuống một tủ kính: “A, có...”

Nghiêm Lăng vẫy tay, nói: “Mau đến đây chọn.”

Tô Đình bước qua, cúi đầu giống như Nghiêm Lăng, mở to mắt nhìn chăm chăm đủ loại bánh kem ngon lành trong tủ kính.

“Cậu thích vị gì?” Nghiêm Lăng hỏi.

Tô Đình vẫn còn sửng sốt: “Không phải đâu, mua thật sao?”

Nghiêm Lăng kéo kéo khóe môi nhìn hắn, không nói gì.

Không hiểu sao, Tô Đình chợt cảm thấy áp lực vô hình, vẻ mặt đó của Nghiêm Lăng thật giống như đang nói: “Cậu cứ nói xem”, âm điệu dịu dàng, giọng nói nguy hiểm.

[Cảnh báo 1: mọi người a, nếu không phải nguyên tắc tính (là gì hử cô ~.), xin đừng cãi nhau với một người thần kinh không bình thường, cũng đừng hi vọng thay đổi được ý nghĩ của hắn, nếu không... *chỗ này đã lược N chữ *]

Bất chợt Tô Đình rung mình một cái.

“... Sôcôla =.= ”

Theo yêu cầu của Nghiêm Lăng, nhân viên tiểu thư lấy đến dụng cụ viết chữ, để Nghiêm Lăng viết lời chúc lên mặt bánh kem.

Sinh nhật vui vẻ, Tô Đình

Sáu chữ viết trôi chảy, hành văn lưu loát không hề trúc trắc, nếu không biết mọi chuyện, có lẽ Tô Đình sẽ nghĩ Nghiêm Lăng là một thợ bánh chuyên nghiệp.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Nghiêm Lăng cười dịu dàng với hắn, Tô đình có chút tiêu hồn, vội dùng dao cắt bánh.

“Không cầu nguyện à?”

“Chết đói đến nơi rồi, đừng lo nhiều như vậy!” Tô Đình quyết đoán hạ đao. “ Cho anh phần lớn nhất!”

Nghiêm Lăng: “Tôi muốn ăn khối có Tô Đình kia.”

Tô Đình: “...”

Căn cứ vào Cảnh Báo 1, hắn quyết định im lặng, cẩn thận cắt phần bánh mang tên mình, đưa cho Nghiêm Lăng.

Nghiêm Lăng cắn một cái, đặt xuống không ăn nữa, xem ra không biết đói là thật. Hắn chống cằm, nhìn Tô Đình ăn ngấu nghiến, dường như suy nghĩ điều gì đó, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi làm sinh nhật cho người khác.”

Tô Đình ậm ờ, tiếp tục tấn công bánh ngọt.

Thật ra, đây cũng là lần đầu tiên có người làm sinh nhật cho hắn.

“Đúng rồi.” Nghiêm Lăng đột nhiên đứng dậy, khoe môi mang theo ý cười dịu dàng, Tô Đình theo phản xạ ngược nhìn, trong miệng còn mang nửa khối bánh kem, chỉ thấy Nghiêm Lăng hơi cúi người, nghiêng thân sang phía này, sau đó, trên mặt bỗng cảm thấy ấm ấm.

Một cái hôn giòn ngọt, lại mang theo mùi bạc hà.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, gương mặt của Nghiêm Lăng hoàn mỹ đến cực điểm, đôi mắt đen như muốn nhiếp hồn người, sâu trong mắt một ngọn lửa đang điên cuồng nhảy múa.

“Quà sinh nhật.” Hần nói, dưới đáy mắt vẻ tươi tắn cùng ý cười dần dần tràn đầy.

5. Chương 5

Tần Hách cảm thấy mình đã điên rồi, thực tế có lẽ hắn cũng sắp phát điên, tất cả chuyện này đều do sếp của hắn, một tên hơi bất thường lại vô cùng tùy hứng. Từ buổi chiều hôm nay hắn lái bảo bối của hắn ra ngoài đi dạo, trở về câu đầu tiên nói chính là: “Điều tra một người giúp tôi, tôi muốn biết mọi thứ về hắn.”

Xuyên qua đôi mắt đen thuần lạ lùng đó, Tần Hách tin mình nhìn thấy một loại cuồng nhiệt không thể diễn tả được, cùng với phần khích.

Đã rất rất lâu rồi Nghiêm Lăng không có vẻ mặt như vậy, từ sau khi người tình thứ ba mà hắn yêu thương bắt ngờ qua đời, Nghiêm Lăng gần như mất đi hứng thú với hết thảy hồng trần tục sự, ngày ngày chỉ vùi đầu làm việc và tính toán cạnh tranh với đối thủ, Tần Hách đã nghĩ hắn sẽ cứ như vậy, trở thành một cỗ máy kiếm tiền biết nói hoàn mỹ.

Trực giác cho hắn biết cái người mà Nghiêm Lăng hứng thú sẽ phi thường xui xẻo... Nhưng không còn cách nào khác, là hacker thuộc hạ tài ba của Nghiêm Lăng, hắn đành phải ngoan ngoãn làm việc, nếu không chức vị khó mà bảo toàn. Ai bảo sếp của hắn là một tên chết tiệt điên cuồng mà giàu có chứ, không tuân lệnh hắn sẽ bị đập ra ngoài thôi.

Tần Hách bật mạng, bắt đầu gõ hai chữ “Tô Đình”, không ngờ Nghiêm Lăng không chọn đến bàn làm việc ngồi chờ hắn báo cáo, mà lại hứng thú nghiêng người tựa lên bàn, nhìn tay hắn gõ phím như bay.

Bị sếp tổng thân chinh quan tâm tới công việc, Tần Hách cảm thấy thật sự rất áp lực: “Hê hê, sếp,” hắn nuốt nước miếng, những mong khiến cho không khí dễ chịu một chút. “Nghe nói anh ngồi taxi về nhà?”

Nghiêm Lăng mỉm cười: “Cậu muốn hỏi xe của tôi ở đâu đúng không?”

Tần Hách gật đầu.

“Vứt rồi, ở ven đường.” Nghiêm Lăng lại tỏ ra có chút tiếc nuối, hơi đau đầu nói: “Lần đầu tiên phát hiện tôi ghét cảnh sát đến như vậy.”

“Ngài bị cảnh sát đuổi theo? Tại sao?” Tần Hách vô cùng hoảng sợ, gần như đã nghĩ sắp tận thế mất rồi. Chẳng lẽ sếp nhà mình ngại nhân sinh quá tịch mịch nên vác Ak47 ra choảng nhau với cớm? Chuyện này nếu xét ở trên người hắn, tỷ lệ xảy ra rất là cao nha.

“Hình như là... bảo xe?”

Tần Hách thở phào: “À, cái này không phải chuyện to tát gì, người bên dưới sẽ giúp ngài xử lý.”

Nghiêm Lăng không nói, hắn phiền không phải là chuyện này, mà là cảnh sát quấy rầy thời gian của hai người bọn hắn. Hắn nhìn màn hình máy tính chằm chằm, chăm chú tựa như một cậu nhóc con, Tần Hách ngẩng đầu, nói: “Tìm được rồi.”

Tô Đình, nam, dân tộc: Hán, 22 tuổi, nhóm máu A, tỉnh X thành phố X, hiện tại đang theo học trường N thành phố M... Tư liệu Tần Hách tìm được rất chi tiết, ngay cả trường mẫu giáo trước kia Tô Đình học cũng

ghi chú rất rõ ràng, còn có một tờ giấy giới thiệu, nam sinh trong ảnh mặc một bộ áo len, cười sáng lạng với ống kính, thanh xuân vô địch khiến người người lóa mắt.

Nghiêm Lăng nhìn người trong ảnh, mỉm cười một cái tạm coi là ôn nhu.

“Đã từng quen... bạn trai?” Tần Hách mở to mắt, trông thấy ánh mắt của ông chủ nhà mình, ngay lập tức im bặt.

Nghiêm Lăng chống cằm, không có phản ứng gì đặc biệt, nhìn chằm chằm màn hình, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười tao nhã: “À, bạn trai, tôi thấy rồi...”

Không hiểu sao Tần Hách lại rùng mình: “Sếp, anh... định thế nào?”

Nghiêm Lăng nghiêng nghiêng đầu: “Sao?”

Một câu nói băng qươ nhưng khiến Tần Hách không dám hỏi nữa, hần hơi cúi người: “Tôi ra ngoài trước...”

xxx

Cuối cùng Tô Đình cũng về được ký túc xá, nghênh đón hần chính là ánh mắt đầy ản ý của bạn cùng phòng. “Honey à~”, bạn cùng phòng ôm chặt hần, nháy nháy mắt: “Sôcôla tình yêu thế nào?”

Tô Đình : “ Mùi vị rất tốt, tiêu hồn vô hạn, cả đời khó quên.”

Bạn cùng phòng nghi ngờ, hăm mộ xen lẫn ghen tỵ vừa đổ kị oán hận than thở: “Không ngờ a không ngờ được! Đào hoa năm nay đã nở trên người chú rồi, khiến cho xử nam như anh đây chịu không thấu...”

Tô Đình: “Cút! Chú là xử nam thì anh là xử nữ!”

Bạn cùng phòng: “...”

Tô Đình vội vã tắm rửa xong, nằm xuống giường. Hôm nay hần thực sự rất mệt, có trời biết hần đã gần như chạy trốn về nhà dưới cái nhìn nóng bỏng của Nghiêm Lăng, ánh mắt của đối phương quả thực khiến cho hần có ảo giác dường như giây kế tiếp sẽ bị Nghiêm Lăng khiêng về nhà, trở thành một món đồ chơi mới tinh bị khóa trong tủ sắt, không cho bất kì kẻ nào chạm vào.

Tại sao mình mỗi lần tiện tay bốc trúng một người đều là biến thái a a~

Tại sao đầu năm nay biến thái lại đẹp trai đến chết đi a a~

Chẳng lẽ cả đời ông đây là xử nam sao a a a~

“Nhất định là bị nguyên rửa rồi TToTT...” Tô Đình càng nghĩ càng bị quan, trùm chăn che kín đầu, ngày mai chắc phải lên chùa thắp một nén hương đuổi xui xẻo đi hết, cầu vận may.

6. Chương 6

Đến tận gần kì thi, Tô Đình và bạn cùng phòng mới cuống cuống lên, ngày đêm ngâm mình trong biển sách ở thư viện, đã đem chuyện thắp hương vứt đến tận sau đầu, cũng dần dần lãng quên bí ản khôn cùng là một tên Nghiêm Lăng hoang tưởng.

Khi hần thi xong một môn cuối cùng, đang ra khỏi trường học, trông thấy mỹ nam và xe hơi ở phía trước, còn ngậy người hần một lát.

Nghiêm Lăng nghiêng người tựa vào thân xe Hummer, hai bên trái phải đứng ba vị tiểu đệ mặc âu phục thân cường thể tráng. Hần ung dung gỡ kính mát xuống, đôi mắt đen như mực sâu xa mà lại mê hoặc, dùng thanh âm vô cùng ôn nhu vô cùng phong nhã vô cùng thanh lịch nhẹ nhàng nói: “Tô Đình, có nhớ tôi không?”

Tô Đình chợt cảm thấy trên lưng mình mát mát.

Không chờ hấn trả lời, khoe miệng Nghiêm Lăng hơi hơi cong lên, dùng thanh âm vô cùng ôn nhu vô cùng phong nhã vô cùng thanh lịch nhẹ nhàng nói: “Khiêng đại tẩu về nhà cho ta.”

xxx

Giữa ban ngày ban mặt, cường thường dân nam, loại chuyện này cũng chỉ có Nghiêm Lăng làm được, còn bình tĩnh vô cùng, không thẹn với lương tâm.

Đến khi Tô Đình tỉnh lại, phát hiện mình được đặt trong một căn phòng hoa lệ, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng sóng biển rào rạt, cử động chân tay mới phát hiện tứ chi vô lực. Sau khi ý thức được tình cảnh của mình, Tô Đình tuyệt vọng: mình...mình...mình bị một thằng đàn ông bắt cóc rồi!

Cạch cạch, cánh cửa mở ra, có người bước vào phòng.

Ngay lập tức Tô Đình bật dậy dùng ánh mắt ác độc nhất tàn nhẫn nhất trừng người vừa mới bước vào, lại nhận ra đối phương không phải là Nghiêm Lăng, là một thanh niên trẻ tuổi xa lạ mang kính gọng đen, đầu tóc rối bù như ổ quạ.

Anh thanh niên nhìn thấy Tô Đình cũng hơi hoảng sợ, cười gượng nói: “Ha ha...ha, cậu tỉnh rồi à?”

Tô Đình lặng im trừng mắt nhìn hấn.

“Khụ” anh thanh niên hơi chột dạ, ho một cái, nói tiếp: “Tôi tên Tần Hách, bắt cậu mang về đây là sếp của tôi, sau này có chuyện gì cậu cứ đến tìm tôi.”

“...”

“Ách, vậy tôi ra ngoài trước.” Tần Hách gần như chết chìm trong cảm giác tội lỗi, vội vã tìm một cái cớ để chuồn ra ngoài, trước khi quay lưng đi liếc nhìn Tô Đình một cái thật sâu, cái nhìn đó mang đầy đồng tình và thương hại.

Người thứ hai bước vào là một gã nam nhân nhả nhận tuần tú, mặc áo khoác trắng dài, quét mắt nhìn hấn từ dưới lên trên rồi mỉm cười nói: “Tôi tên là Đỗ Du Lý, là bác sĩ tư nhân của Nghiêm gia, sau này cậu có một chỗ tôi sẽ rất có ích, chỉ cần mở miệng.”

“...”

“À đúng rồi, thuốc trên người cậu còn chưa tan hết, tốt nhất đừng lộn xộn, nếu không xảy ra chuyện gì tôi cũng không chịu trách nhiệm.”

Tô Đình há hốc miệng, khàn khàn hỏi: “Anh... cho tôi uống thuốc gì??”

Bác sĩ Đỗ cười nhe nhả thanh tú, vô cùng thân thiết nói: “Là một loại thuốc mới tôi vừa nghiên cứu ra, còn chưa kịp đặt tên, chi bằng cậu giúp tôi đặt tên đi?!”

Tô Đình trừng mắt, thật lòng thật dạ phun ra một tiếng: “Shit!”

Bác sĩ Đỗ khê tán thưởng: “Quả nhiên là tên hay.”

“...”

Bác sĩ Đỗ: “Đa tạ đại tẩu đã ban tên cho.”

Tô Đình: “, anh gọi tôi là gì?”

Bác sĩ Đỗ: “Tôi ra ngoài trước, gặp đại tẩu sau nhé.”

Tô Đình: “Ê ê! Lang băm, quay trở lại cho ta!”

Người thứ ba bước vào mới là Nghiêm Lăng, Tô Đình nhìn thấy hấn, không còn hơi sức để mắng nữa, cam chịu nằm trên giường trợn trắng mắt với trần nhà.

Một bàn tay dịu dàng vươn đến, phủ lên trán của hấn, ở phía trên đầu vang lên thanh âm trầm áp dịu dàng: “Tỉnh rồi? Cảm thấy thế nào?”

Tô Đình: “Từ hồi cha sanh mẹ đẻ đến giờ chưa lúc nào tệ như lúc này.”

Bên tai truyền đến tiếng cười có chút vui vẻ của nam nhân.

Tô Đình miễn cưỡng nói: “Đại ca, anh có biết bắt cóc là phạm pháp không?”

Nghiêm Lăng nói: “Tôi biết, nên cậu xem đi, tôi chưa bao giờ làm chuyện vô vị như vậy.”

Tô Đình: “ ... vậy hôm nay ngài đây mời tôi đến uống trà sao?”

“Lầm rồi,” Nghiêm Lăng cầm tay hắn, sâu trong đôi mắt đen thuần khiết đó, một ngọn lửa điên cuồng nhảy múa: “Tô Đình, tôi muốn theo đuổi em.”

Tô Đình cảm thấy tai của mình nhất định bị hỏng rồi, trừng mắt nhìn hắn: “Theo đuổi ý là...?”

Nghiêm Lăng mỉm cười, khẽ cắn vành tai của hắn, thăm thò: “Nói bình thường một chút là, tôi thích em, tôi muốn “cua” em, tôi muốn... thương em.”

...

Sấm giạt ùng một cái.

Tô Đình trợn trắng mắt, té xỉu.

xxx

Tầng hai của căn biệt thự, vang vọng tiếng gào thét rất cổ hợm: “Thả tôi ra— thả tôi ra— Nghiêm Lăng anh là tên tội phạm biến thái thần kinh điên khùng, ông đây X mười tám đời tổ tông nhà anh, trù ẻo anh sinh con không có P bất lực @^*&%(...”

Tần Hách run rẩy nghe tiếng vọng lầu trên, nói: “Đại tẩu không phải sinh viên sao? Măng thế này thì hơi...”

Đỗ Du Lý liếc hắn một cái, nhàn nhã nói: “Nếu cậu bị một thằng đàn ông bắt cóc, giam giữ, chuốc thuốc, còn thời thời khắc khắc gặp phải hiểm họa thất thân, nhất định cậu sẽ không chịu được mà bạo thô, vả lại còn mắng khó nghe hơn đại tẩu nữa kìa.”

Tần Hách: “...” Rùng mình một cái.

Tên đầu sỏ hai chân bắt chéo, tao nhã ngồi ở ghế cao, thờ ơ dùng thìa khuấy cốc cà phê, khí định thần nhàn hỏi: “Nhị vị có ý kiến gì với phương pháp của tôi?”

Tần Hách lập tức cười nịnh: “Đâu có đâu có! Sách lược của sếp đều anh minh thần võ dữ dội, khiến em đây khâm phục vô cùng.”

Nghiêm Lăng gật gật đầu: “Đỗ Du Lý, gọi đại tẩu xuống ăn cơm.”

Đỗ Du Lý đi lên lầu trên.

Tần Hách sợ hãi nhìn lên lầu, nói: “Sếp, đại tẩu mạnh mẽ như vậy, cha bác sĩ kia lại ốm yếu như thế, thực có thể nào mang tẩu ấy xuống được?”

Khóe môi Nghiêm Lăng chứa một mạt ý cười, chậm rãi nhấp cà phê: “Cậu đã quá coi thường Du Lý rồi.”

Quả nhiên, sau khi người hầu lần lượt mang thức ăn lên, Tô Đình mang về mặt táo bón theo sau Đỗ Du Lý xuống lầu.

Tần Hách kinh ngạc nhìn Đỗ Du Lý.

Một tay Nghiêm Lăng chống cằm, nhìn Tô Đình, ân cần nói: “Gào cho đến trưa, có đói không? Ngồi xuống ăn cơm đi.”

Tô Đình nghiêng răng nghiêng lợi, phun ra từng chữ: “Tôi.Muốn.Về.Nhà.”

Nghiêm Lăng cười: “Đừng quá lo lắng, tôi đã gọi về nhà của em, nói cho họ biết em tìm được việc làm rồi, nên hè này không về được.”

Tô Đình run sợ nhìn hắn, ngón tay run run trở vào Nghiêm Lăng: “Anh... Anh... đây là giam giữ trái pháp luật!”

“Ồ?!” Nghiêm Lãng nói: “Muốn báo cảnh sát không? Trong tay em có điện thoại.”

Bộ dáng bình tĩnh của đối phương khiến cho trước mắt Tô Đình hóa thành màn đen, hắn không chịu được nữa hét lên: “Anh không phải nói thích tôi sao? Vậy tối thiểu anh cũng nên tôn trọng tôi một chút đi!!”

“Tô Đình.” Nghiêm Lãng nhăn mày, giống như đã nghe thấy những lời vô cùng ngang ngược, nói: “Tôi đã rất tôn trọng em, vốn dĩ ngày đó em sau khi chạy đi tôi đã muốn bắt em về, nhưng vì sợ em giận, tôi mới nhả đến sau khi em thi xong mới tìm em. Như vậy còn chưa đủ sao?”

“...”

Tô Đình muốn khóc.

Thấy hắn im lặng, Nghiêm Lãng một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn hắn, vô cùng ôn nhu nói: “Vậy đi, bây giờ tôi cho em ba lựa chọn, một là em cùng ăn cơm với tôi, hai là em cùng ăn cơm với tôi, ba là em cùng ăn cơm với tôi.”

“...”

7. Chương 7

Chỉ ăn một bữa cơm, vốn chẳng có gì ghê gớm.

Nhưng vấn đề ở đây là, cùng ăn cơm với kẻ bắt cóc mình, cái này có hơi “không được thoải mái”.

Tô Đình cúi đầu ăn vài ngụm cơm, gác đũa trước một bàn đầy sơn trân hải vị, cau mày: “Tôi ăn không được!”

Bác sĩ Đỗ ân cần thăm hỏi: “Sao thế chị dâu, không hợp khẩu vị sao?”

Tô Đình nhu nhược gật đầu.

Nghiêm Lãng: “Em muốn ăn gì, tôi gọi người khác làm.”

Tô Đình hơi thẹn thùng nói: “Muốn ăn cái gì cũng được sao?”

Nghiêm Lãng mỉm cười gật đầu.

Tô Đình, bỗng dưng hào hứng: “—Thảo nê mã!!”

“— pháp khắc vu!”

“— cúc hoa tà!”

...

“... Có không?”

Dường như chợt tỉnh ngộ, đưa tay che miệng, nháy nháy mắt: “Ồi, sao cứ như tôi đang mắng người thế nhỉ... Mọi người đừng nên để ý nha, há há.”

Về mặt này thực sự rất dễ bị đánh... Tần Hách nôn thầm trong lòng, lặng lẽ liếc qua phản ứng của sếp nhà, lại lặng lẽ cúi đầu lùa cơm.

Nghiêm Lãng chống cằm, lắc lắc đầu: “Những thứ này quả thật không có.”

Tô Đình nhảy múa trong lòng: Tất nhiên không có! Anh có là quỷ thì mới làm được nha! Ông đây đang trêu ghẹo anh đó! Đang ghẹo anh đó! Làm gì nhau?!!

Nghiêm Lãng đặt đũa xuống, ân cần nói: “Em đã ăn không được, vậy tôi cũng không ăn cùng với em, chúng ta lên lầu vận động một chút để ngon miệng hơn, thế nào?”

Tô Đình: >O

Bác sĩ Đỗ: Tự gây nghiệt, không thể sống.

xxx

Ở trước mắt bao nhiêu người, Tô Đình vô cùng nhục nhã bị Nghiêm Lăng lôi khỏi bàn ăn, dùng một tư thế vô cùng khiếm nhã nửa kéo nửa ôm đi lên lầu.

Mặc dù trên đường đi hắn vẫn nỗ lực gào rú để bày tỏ sự phản đối của mình, nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây đều chọn “nổi giáo cho giặc”, giả vờ không nghe không thấy, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Bị lôi vào trong phòng, sau đó một bàn tay dịu dàng nhưng lại mang đầy cương bách đẩy hắn xuống giường, Nghiêm Lăng nhẹ giọng hỏi: “Tô Đình, em có thích phòng tôi trang trí cho em không?”

Tô Đình nhìn căn phòng to lớn vô cùng xa hoa này, cảm thấy Nghiêm Lăng xem hắn như một con búp bê trân quý vừa chiếm được, sẽ tự tay trang điểm cho hắn thật xinh đẹp, cho hắn căn phòng đẹp nhất.

Da gà trên người không ngừng trỗi lên.

“Không thích?” Thấy hắn không trả lời, Nghiêm Lăng nhíu mày, nhưng thoáng cái lại dịu xuống, nhẹ nhàng hôn lên tóc hắn: “Đáng ra tôi đã để em ở phòng tôi, nhưng Du Lý nói như vậy quá nhanh, sẽ làm em sợ.”

Tô Đình rùng mình, cảm thấy cổ họng đắng chát: “Đỗ... Du Lý...?”

“Ừ.” Nghiêm Lăng cúi xuống, chiều theo bản thân dịu dàng ôm lấy Tô Đình, thật cẩn thận, tựa như đang ôm một con búp bê sứ dễ vỡ. “Chắc em cũng thấy, Đỗ Du Lý không phải chỉ là bác sĩ tư của Nghiêm Gia, mà còn là bác sĩ tâm lý của tôi.”

Có trời mới thấy được... Tôi còn nghĩ hắn là tên biến thái thích mổ bụng người hay là bác sĩ quái dị gì đó cơ... Tô Đình chết lặng nghĩ, tóm lại, cái tên lang băm thoát nhìn không phải là một con người tốt, không, không phải là giống gì tốt hết.

“Tô Đình, chúng ta có thể từ từ, không sao cả...” Nghiêm Lăng dịu dàng nói, nhưng thật kiên quyết từng chút một ấn hắn xuống giường mềm, chiếc giường được trang trí bằng những hoa văn phức tạp, tuyệt đẹp nhưng thật u buồn, tựa như một bông hoa bỉ ngạn đang nở rộ. Nghiêm Lăng chăm chú nhìn hắn, từ trong đôi mắt đen ấy, một ngọn lửa đang điên cuồng nhảy múa, nhưng ôn nhu khôn tả: “Tôi có thể chờ...”

Có lẽ là vì đôi mắt ấy quá sâu quá phức tạp, Tô Đình thoáng sững sờ, bỗng nhiên quên mất phảng phất, mặc cho hắn ấn mình ngã xuống giường.

Nghiêm Lăng nhắm mắt, cúi đầu, vô cùng chăm chú và cẩn trọng hôn lên môi hắn, khẽ mút vào.

— “Dù tôi không thể chờ nữa...”

xxx

Nói chúng ta không sao đâu từ từ sẽ đến rốt cuộc là ai a a! Tô Đình phát điên, vị tình thánh vẻ mặt dục cầu bất mãn đóng cửa ra ngoài sau khi lôi kéo mình vừa ôm vừa hôn là bị ác ma ám thân sao? Nhất định là thế đúng không?!!

Thánh thần ơi!!! >O<>

Tô Đình buồn bực đắm xuống nệm.

Tại sao cả cái giường cũng mềm quá chừng!! Đắm xuống cứ như đắm phải bông!!

Cạch cạch, cửa mở ra.

Tô Đình ngẩng đầu, không ngờ người tiến vào là Tần Hách.

“Chào, đại tẩu!” Tần Hách cười thân thiện.

“Ở đây không có “tẩu” nào hết, nhầm phòng rồi, mời ngài ra ngoài.” Tô Đình lạnh lùng nói

Tần Hách lúng túng cười cười, ho khan một cái, nói: “Ai nha, đừng có khách khí như vậy, đại... Tô tiểu đệ đệ, thật ra không phải là tôi muốn gọi như vậy, ai bảo sếp nhà tôi thích, tôi đâu còn cách nào khác, cậu nói đúng không?”

“Hắn là con nít à? Chẳng lẽ gọi như vậy có thể thay đổi được sự thực tôi là nam nhi sao?” Tô Đình cảm thấy thật khó tin, tỏ vẻ vô cùng nghi ngờ chỉ số thông minh của sếp Nghiêm.

“... Chắc là, gọi như vậy có thể cho sếp cảm thấy an toàn.”

“Cảm thấy an toàn?” Tô Đình nghi tai mình có vấn đề, một nam nhân trẻ tuổi nhìn qua cái gì cũng không thiếu (ngoại trừ tinh thần hơi có vấn đề một chút), nhiều tiền đến mức có thể vứt một chiếc xe máy trăm vạn ngoài phố, đẹp trai muốn chết, hắn... cảm thấy thiếu an toàn? >O<>

Tần Hách nhìn Tô Đình.

Tô Đình nhìn lại hắn.

Bốn mắt trừng nhau.

Một lúc lâu sau, Tần Hách buồn bã, thương tâm lại sâu lắng hít một hơi, phong thái như đang ngược dòng quá khứ: “Chuyện này phải nói từ lâu rất lâu...”

Tô Đình: “Vậy anh bắt đầu nói từ nguyên nhân gần nhất dễ hiểu nhất đi.”

Tần Hách nghẹn nửa ngày, vừa buồn bã, thương tâm, sâu lắng hít một hơi: “Cậu phải biết, trước kia sếp có rất nhiều tình nhân.”

“Ồ...”

Tần Hách nhớ lại chuyện cũ: “Nhưng hắn không lạm tình, đối xử với mỗi người yêu, đều vô cùng nồng nàn và chung thủy.”

Tô Đình: “Ngài không cần hết một câu đều cố ý tạm dừng một chút, tôi có thể cảm nhận được tự tình của ngài, thật đó. Xin mời tiếp tục.”

Tần Hách dừng một chút, đột nhiên chuyển đề tài, nói: “Nói thật, trước đây tôi vẫn nghĩ không ra vì sao lần này sếp lại xem trọng cậu, dù sao cậu so với tình nhân tiền nhiệm quả thật kém xa lắm... Dù là ngoại hình hay tình cách...”

Tô Đình: “...”

Tần Hách: “So với tiền tiền nhiệm tình nhân cũng kém nhiều lắm...”

“...”

“So với tiền tiền tiền nhiệm...”

“Ngài không cần nhấn mạnh ba lần là tôi trông rất bình thường, cảm ơn.” Tô Đình lạnh lùng nói.

Tần Hách: “Ai nha, đã vô ý nói ra rồi, thật ngại quá...” ()

8. Chương 8

Vì muốn hóng chuyện, Tô Đình đành cố gắng nén xuống sự thôi thúc mang nắm tay đập xuống gương mặt hết sức muốn đánh của Tần Hách, nghe hắn kể lại một đoạn cầu huyết cổ sự cảm động lòng người, cũng gián tiếp chứng kiến quá trình một anh trai siêu phàm khổ tình như thế nào lại biến thành một tên biến thái tâm thần phân liệt không còn đường lui.

Là một công tử ngậm thìa vàng từ lúc mới sinh ra đời, bên người Nghiêm Lăng không thiếu tuần nam mỹ nữ xoay quanh. Nhưng hắn đa tình cũng không lạm tình, mỗi khi lưu luyến một đoạn tình cảm sẽ vô cùng

chuyên tâm và chung thủy, quả thực hận không thể thu hết cả thế giới dệt thành tơ trao vào tay tình nhân. Thực là kiểu mẫu điển hình của hết thầy nam nhân thời đại.

Trong một buổi tiệc xa hoa lộng lẫy nào đó, Nghiêm Lăng quen được người tình đầu tiên, người tình đầu tiên có một gương mặt khuynh quốc khuynh thành, Nghiêm Lăng cũng có đủ tiền khuynh thành khuynh quốc. Vì vậy, ở thể “tra tài gái sắc” nọ, hai người theo logic yêu nhau, hơn nữa còn yêu đến oanh oanh liệt liệt tình thâm ý thiết khó phân khó rời chẳng là gió thiếp là cát triền triền miên miên đến thiên nhai. Vì là mối tình đầu, Nghiêm Lăng bỏ ra rất nhiều nhiệt tình và sức lực, vì muốn chứng minh tình yêu của mình với người yêu, vào ngày sinh nhật của đối phương, Nghiêm Lăng thậm chí còn tìm luật sư, viết một tờ văn kiện, tuyên bố đem một nửa tài sản của mình nhượng cho người trong lòng.

(Nghe đến đây Tô Đình vô cùng thẩn cận mở to mắt để biểu đạt sự kinh hãi tột độ của mình)

Vì muốn cho người tình bất ngờ, Nghiêm Lăng bảo người ta cất văn kiện vào một gói quà, ở trên thắt một cái nơ bướm, viết mấy chữ: “Chúc mừng sinh nhật.”

(Tô Đình giật giật khoe miệng, bỗng dưng cảm thấy cảnh này hình như rất quen...)

Đêm đó có sao và có trăng, tình nhân thối nển xong, Nghiêm Lăng đưa món quà, dịu dàng nói với đối phương: “Đây là quà của anh.”

Tình nhân vui vẻ nhận lấy.

“Mở ra xem đi.” Nghiêm Lăng dịu dàng dụ dỗ, mong chờ được thấy vẻ mặt kinh hãi của người tình.

Một nửa gia sản của Nghiêm gia, cho dù không thể có được toàn bộ thế giới, cũng dứt khoát lớn hơn cả một vương quốc, là giấc mộng người thường tám đời cũng mơ không tới.

Dưới cái nhìn dịu dàng chăm chú của Nghiêm Lăng, tình nhân mở gói quà, sau đó mở to mắt sững sờ.

Nghiêm Lăng mỉm cười chờ đối phương kinh hãi xong, sẽ tặng cho hắn một nụ hôn ngọt ngào hay một cái ôm thật nồng nhiệt.

Nhưng hắn tính sai rồi.

Ánh mắt đối phương đăm đăm nhìn tờ văn kiện giấy trắng mực đen kia thật lâu, sau đó “rầm” một tiếng, ngã xuống.

Phần lễ vật nặng nề đó quả thật đã làm đối phương kinh hãi, nhưng kinh hãi quá lớn, đủ để hù chết người.

Nghiêm Lăng tự thân đưa người vào bệnh viện, chính tai nghe bác sĩ nói không cứu được nữa. Hắn ngày người nhìn người tình đang nằm bên dưới lớp vải trắng thật lâu, đến tận lúc đó, hắn mới biết đối phương có bệnh tim, không thể chịu kích thích quá lớn.

Tô Đình nhin không được, phun một ngụm nước ra ngoài.

Tần Hách tức giận liếc hắn, vẻ như “làm gì mà phải ngạc nhiên chứ”, thật ra lúc trước hắn nghe đoạn cổ sự này cũng không tiếp nhận được ngay, tự ám thị N lần mới bình phục được ==

Tô Đình uống ngay một ngụm nước, hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó?” Tần Hách lộ ra vẻ mặt rất kì quái, nói: “Sau đó tựa như sắp bị nguyên, mỗi một tình nhân đều có kết cục không tốt.”

Rủi ro với người tình thứ nhất đã kích Nghiêm Lăng rất nghiêm trọng, hắn mất rất nhiều năm mới bình phục, đúng lúc này, hắn gặp người tình thứ hai.

Người tình thứ hai là một họa sĩ lang thang trầm tĩnh, Nghiêm Lăng thích cảm giác an bình khi ở cạnh đối phương, dường như có thể khiến cho hắn tạm thời quên đi đau thương ngày trước. Tình yêu của cả hai không mạnh mẽ oanh liệt như lần trước, mà lại rất âm áp, giống như cảnh mặt trời hướng ra biển rộng, xuân về nở hoa. Vì người yêu, Nghiêm Lăng còn mua một ngôi nhà màu trắng ở ven biển, có dây nho phủ đầy cửa sổ, còn có một khu vườn xinh đẹp, tựa như đang xây nên tổ ấm trong thế giới cổ tích.

Có một ngày đặc biệt nọ, Nghiêm Lăng trở về ngôi nhà cổ tích, nhìn thấy tình nhân ngồi trên xích đu trong vườn vẽ tranh, hần bước tới dịu dàng hôn trán của người yêu, sau đó lấy ra một... bông hoa hồng.

Tình nhân ngẩng đầu ngỡ ngàng nhìn hần.

“Em yêu, hôm nay là ngày kỷ niệm chúng ta quen nhau một năm.” Nghiêm Lăng khẽ nói.

Tình nhân nhìn hần như vừa gặp quý, sau đó vận vẹo gương mặt, khó khăn nói: “Em chưa nói anh biết sao... Em... dị ứng... hoa hồng...”

Lúc này Nghiêm Lăng mới nhận ra, dường như trong cả khu vườn hoa gì cũng có, chỉ không có hoa hồng.

...

Tô Đình hóa đá, khó tin hỏi: “Hoa hồng?”

Tần Hách gật đầu: “Hoa hồng.”

“Chẳng lẽ trước đó Nghiêm Lăng chưa bao giờ tặng hoa hồng cho hần?”

Tần Hách cảm thán: “Trước kia sếp bị ám ảnh, nên không dám đưa bất cứ thứ gì lãng mạn cho đối phương.”

Tô Đình câm nín.

“... Sau đó thì sao? Chỉ là dị ứng hoa hồng thôi, không có gì lớn phải không?”

“Vốn chỉ là dị ứng, nhưng sau khi đưa vào bệnh viện, bệnh tình của đối phương càng lúc càng nghiêm trọng, ngay cả bác sĩ cũng không biết vì sao, tóm lại là, bệnh của người đó càng lúc càng nghiêm trọng, cuối cùng suy kiệt chức năng, cứ thế, qua đời...”

Tô Đình máy móc hỏi: “...Sau đó thì sao?”

“Sau đó sếp gặp người tình thứ ba, người tình thứ ba này...”

“Được rồi, anh chỉ cần nói cho tôi biết người trước tôi tử ọ như thế nào thôi...” Tô Đình mệt mỏi nói.

Người tình cuối cùng trước khi Nghiêm Lăng gặp Tô Đình là một nhiếp ảnh gia. Trải qua một loạt bi kịch ngày trước, Nghiêm Lăng đã không dám động lòng với người khác, nhưng vị nhiếp ảnh gia này chủ động tìm tới, hần nói hần say mê khí chất thoáng u buồn của Nghiêm Lăng, ước mong có thể kết giao với hần. Ban đầu Nghiêm Lăng cự tuyệt, nhưng sau đó không lay chuyển được đối phương, cuối cùng vẫn không ngăn được hần ở cạnh mình.

Hai người vẫn duy trì quan hệ không rõ ràng đó, hơn nữa còn giữ rất nhiều năm, thậm chí Nghiêm Lăng còn cảm thấy lời nguyên đó có lẽ đã thật sự bị phá vỡ, nếu như cứ tiếp tục thế này, cũng coi như là một kết cục hạnh phúc.

Tần Hách nói tới đây, dừng một chút: “Tiếc là...”

Tô Đình hỏi: “Tiếc cái gì?”

Tiếc là ngày vui ngắn chẳng tày gang.

Lại một ngày Lễ Tình Nhân nữa, nhiếp ảnh gia muốn ra ngoài ăn cơm, Nghiêm Lăng đồng ý, trên đường về, nhiếp ảnh gia muốn lái xe, rồi cuộc xe va vào hàng rào bảo hộ, suýt tí nữa rơi xuống biển, còn gây ra tai nạn xe liên tiếp. Cuối cùng, hai người đều vào bệnh viện, nhưng Nghiêm Lăng chỉ bị thương nhẹ, đối phương lại không cứu được nữa.

Trong đầu Tô Đình bật lên hai chữ to: “Khanh đa ().

Tần Hách nói: “Thật ra không phải là lỗi của sếp, nhưng hần lại đem lỗi của nhiếp ảnh gia đổ lên đầu của mình, cho rằng mình hại hần. Ngày hạ táng vị nhiếp ảnh gia, sếp đã đứng rất rất lâu trước mộ...”

“Sau đó, sếp không có người yêu nữa, ngày ngày vùi đầu công tác, trở thành một cỗ máy kiếm tiền khủng bố... cho đến khi gặp... cậu.”

Tô Đình rùng mình, lúc này mới nhận ra, hình như... mình sẽ là tế phẩm kế tiếp.

“Không... không phải chứ? Nghiêm Lăng biết người kết giao với hắn sẽ... gì đó, còn kéo tôi xuống?”

“Dù cậu có tin hay không, sếp... không nhớ mọi chuyện trước kia.”

Tô Đình há hốc: “Chẳng lẽ đau lòng quá độ, đến mất trí nhớ.” Nói xong cũng muốn tát miệng mình, cái này cũng TM cầu huyết quá đi.

Tần Hách liếc mắt khinh thường: “Tất nhiên không phải”

“Vậy thì sao?” Đường như Tô Đình đã quên lo lắng cho số phận của mình.

“Sau khi sếp trở về, tâm trạng không ổn định, vừa mở mắt ra sẽ nghe được rất nhiều người kêu hắn đi chết đi, bất luận nhìn thấy cái gì cũng gọi lên những ký ức sâu tận đáy lòng, hắn hủy hết mọi thứ trong phòng, nhưng vẫn không có tác dụng, cho dù là nhìn thấy bức tường màu trắng, hắn cũng sẽ loạn trí, sau đó hắn dứt khoát không ăn không uống nữa, ngủ thật sâu, ai gọi cũng không tỉnh... Cuối cùng, bác sĩ đành thôi miên hắn.”

“Bác sĩ?” Tô Đình hỏi, “Đỗ Du Lý?”

Tần Hách gật đầu: “Bác sĩ được người nhà sếp đồng ý, thôi miên thật sâu cho hắn, ám thị rất nhiều để hắn quên đi quá khứ.”

Thật đáng sợ... Tô Đình không thể tưởng tượng được cảm giác ký ức trong đầu đột nhiên bị người ta xuống tay cắt đi một đoạn, quả thực không khác cung hình là bao.

“Thôi miên thành công. Sếp tỉnh dậy, không còn loạn trí nữa, phục hồi như bình thường, nhưng không hiểu tại sao, sếp không còn hứng thú với tình yêu, vẫn là một cỗ máy kiếm tiền khủng bố.” Tần Hách nhớ lại, ngừng lại một chút, nhìn Tô Đình: “Tôi vẫn nghĩ sếp sẽ cứ như vậy mãi, đến khi cậu đột nhiên xuất hiện, khiến cho tôi và các bác sĩ đều lấy làm kinh hãi.”

Tô Đình mím môi, có chút khó hiểu nói: “Được rồi... câu chuyện của anh rất cảm động, tôi cũng công nhận Nghiêm Lăng là một nam nhân tốt, tuy hơi biến thái một chút... Nhưng mà, có quỷ mới biết lời nguyện đó có mất hay không, tôi không có trách nhiệm hiến mạng cho sếp nhà anh phiêu lưu tình ái.”

“Cậu thật sự không có trách nhiệm này.” Tần Hách không phản bác, chỉ chậm chậm nói: “Tôi chỉ là chưa bao giờ tin cái lời nguyện chó má kia.”

“Cậu nghĩ kỹ lại đi, vì cậu không có cảm giác với sếp, hay chỉ là vì... sợ lời nguyện đó?”

Tô Đình im lặng.

Đến tận khi Tần Hách ra ngoài, Tô Đình vẫn còn ngẩn người nhìn bức tường.

Không biết tại sao, bỗng dưng hắn lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Nghiêm Lăng, nam nhân ngồi dưới ánh đèn vàng sáng ấm áp của tiệm bánh, một tay chống cằm, dịu dàng nói: “Đây là lần đầu tiên tôi làm sinh nhật cho người khác.”

Khoảnh khắc đó, trong đôi mắt đen ấy dường như chột ánh lên hoảng hốt và cô đơn.

Đường như Tô Đình thấy được hình ảnh trong thoáng chốc đó và cảnh tượng kia lồng vào nhau.

Nam nhân anh tuần lòng hào hứng chuẩn bị quà mang tặng cho người yêu đầu, cùng vẻ mặt háo hức mong chờ hắn vui vẻ.

Trong gói quà là một nửa gia sản, hắn tặng nó, cũng giống như giao cả trái tim mình.

9. Chương 9

Ái tình rất đáng quý, sinh mệnh giá càng cao.

Tô Đình lặp đi lặp lại câu thiên cổ danh ngôn này một trăm lần xong mới nhắm đôi mắt thật thâm quầng đi ngủ.

Hôm sau hăn ngủ đến lúc mặt trời mọc cao ba sào mới tỉnh dậy, tựa quỷ hồn mặc quần áo ngủ phất phơ bay xuống lầu, nhìn thấy Nghiêm Lăng đang ở bên bàn ăn, bất ngờ nở một nụ cười ngọt ngào với hăn, khoe ra một hàm răng trắng sáng: “Chào, buổi sáng tốt lành!”

Nghiêm Lăng khẽ giật mình, lập tức dịu dàng cong cong khóe môi: “Buổi sáng tốt lành.”

Đỗ Du Lý bước vào, nhìn thấy hăn, cười nói: “Đại tẩu tính thử xem, sáng nay sắp vào phòng nhìn tẩu bao nhiêu lần?”

Khóe mắt Tô Đình co lại, hỏi: “ Bao nhiêu lần?”

Tần Hách len lén giơ lên ba ngón tay.

“Ba lần?”

Đỗ Du Lý: “Là ba mươi lần.”

Tô Đình: “...”

Nghiêm Lăng chống cằm, thoáng nhìn nét mặt của hăn, mỉm cười nói: “Lần sau tôi sẽ thử đánh thức em bằng một nụ hôn, người đẹp say ngủ.”

Nét mặt Tô Đình co lại một chút, cố ý vờ như không nghe thấy, ngồi xuống, bắt chéo chân vô cùng nam tính, khinh miệt dòm lướt qua bữa sáng theo kiểu Anh Quốc tinh xảo trên bàn, chép miệng nói: “Mấy thứ quấy này nha, tôi ăn không vô.”

Nghiêm Lăng vẫn giữ nét mặt bình thản uống ly cà phê đen đắng muốn chết: “Vậy em muốn ăn gì? Tôi gọi người đi làm.”

Tô Đình vô cùng kiêu ngạo ngẩng đầu: “Bánh mì lớn, sữa đậu nành, bánh quẩy, trứng luộc trong nước trà.”
“...”

Nét mặt Nghiêm Lăng không hề biến đổi, vô cùng bình thản gọi người đi làm, gật gật đầu nói: “Tô Đình của tôi quả thực rất truyền thống.”

Rất truyền thống...

Tần Hách phụt ra một ngụm trứng.

Tô Đình bần thần nhìn Nghiêm Lăng, bỗng dưng ngộ ra công lực của đối phương đã đạt tới cảnh giới siêu phàm, gặp chiêu phá chiêu, dùng nhu thắng cương, lấy bất biến ứng vạn biến, quả thật là cao thủ trong cao thủ.

“Đương nhiên tôi rất truyền thống, tôi là con cháu của Viêm Đế mà.” Tô Đình dờ dẫm nói: “Còn có, sau này trước tên tôi xin đừng thêm hai chữ “của tôi”, nghe xong muốn rụng răng,”

“Vậy em thích tôi gọi em thế nào?”

“Gọi tên.”

“Nhưng mà tôi không muốn.”

“Tại sao?”

“Em là của tôi.”

“Nghiêm Lăng, anh là một ông già ấu trĩ muốn chết!”

“Tô Đình thân mến, tôi chỉ lớn hơn em có ba tuổi.” Nghiêm Lăng ngược mắt chăm chú nhìn hăn, trong đôi mắt mang theo một chút nghiêm túc: “Còn có, trước đến bây giờ em vốn là của tôi.”

“...Anh rất biến thái!”

“Ừ, tôi công nhận.”

“Đồ bắt cóc!”

“Ừ.”

“Anh còn bị tâm thần phân liệt.”

“Ừ.”

...

Tần Hách: >O< rốt=“” cuộc=“” ai=“” mới=“” ngây=“” thơ=“” đây...=“”>

Đỗ Du Lý: Vừa ăn cơm vừa cãi nhau rất mất vệ sinh, sắp bị làm hư rồi...

xxx

Bánh mì lớn, bánh quẩy, sữa đậu nành, trứng luộc trong nước trà được mang lên, hương vị rất chính thống, Tô Đình ăn vô cùng thỏa thích.

Ăn cơm xong, Tô Đình: “Nghiem Lãng, thương lượng chuyện này với anh một chút.”

Nghiem Lãng: “Sao?”

Tô Đình: “Tôi muốn một cái máy tính.”

Nghiem Lãng: “Được, chiều nay tôi đi mua với em.”

Phải không vậy, đàm phán dễ thế sao? Nghĩ nghĩ một chút, nói: “Tôi muốn dùng bây giờ.”

Nghiem Lãng nhìn hắn, dè dặt nói: “Vậy dùng của tôi trước đi, xế chiều ra ngoài mua cái mới.”

Tô Đình nhận cái máy tính Apple, nói không nên lời: “Trong đó không có bí mật thương mại gì chứ?”

“Có cũng không sao, em có quyền xem lén bất kì bí mật riêng tư nào của tôi.”

Tô Đình: ”...”

Hoàn toàn thua cuộc.

xxx

Tô Đình ôm máy tính len lén như tên trộm trở về phòng, đăng nhập lên QQ.

Vô tình đang là kỳ nghỉ, biểu tượng của rất nhiều người đang sáng, Tô Đình mừng rỡ, vội vàng mở khung trò chuyện.

Tô Đình: “Mẹ, con bị bắt cóc rồi!”

Mẹ Tô Đình: “Con trai, con đùa gì vậy? Gắng làm tốt ở công ty mới, giao thiệp tốt với bạn đồng nghiệp, không có chuyện gì thì đừng về đây nha.”

“... Mẹ với ba con cũng không mong con lãnh nhiều tiền về, con mới năm nhất, coi như tích lũy kinh nghiệm thôi.”

“... Có bạn gái chưa? Con gái ở công ty đó có đẹp hay không? Con làm ở công ty lớn như vậy, bạn đồng nghiệp nhất định không tồi đâu bla bla bla...”

Tô Đình yếu ớt nói: “Mẹ, con thực sự bị bắt cóc...”

Mẹ: “Được rồi, đừng chọc mẹ nữa, trường của con đã có người xuống thông báo rồi, nói con biểu hiện rất xuất sắc, được gọi đến một công ty rất lớn để thực tập, ba của con vui lắm, đừng nói với mẹ mới đây đã bị công ty đuổi rồi, mẹ không giúp con đâu.”

Tô Đình: “...”

“Hầu tử (huynh đệ), anh bị người ta bắt cóc rồi!”

“Chú xéo đi, anh nghe mẹ chú nói rồi, chú thực tập ở một công ty rất lớn, oai phong biết mấy, chú đây đang khoe khoang với anh em sao?”

“Hầu tử hãy tin anh đi!! Anh đang bị một thằng biến thái bắt cóc!”

“Biến thái? Biến thái cái gì chứ? Chú không tài lại thiếu sắc, tại sao hấn phải bắt cóc chú?”

“Hấn...hấn...” Tô Đình nhắm mắt đánh sang: “Hấn muốn bức anh ngủ với hấn!”

“...” Bên kia im lặng một lúc lâu.

Tô Đình: “?”

“Xin lỗi, vừa phụt cười, sốc hông quá, không phục hồi ngay được.”

Tô Đình: “Chú không tin? >O< anh=” nói=” thật=” mà!”=”>

Bên kia: “Ách... vậy hấn có đề chú chưa?”

Tô Đình: “... Vẫn chưa.”

“Vậy chú bảo trọng.”

“Ê ề!”

“Thôi anh đi ăn cơm, chú đang làm đờng có “tám” nhiều quá, coi chừng bị ông sếp chú bắt gặp đó.”

“Không tốt đâu nha~”

Tô Đình: “...”

“Tây Qua (bạn cùng phòng), anh bị bắt cóc rồi!!”

“Xin chào, hiện tại tôi đang rất bận, không rảnh nói chuyện, nếu bạn là nam xin ấn dấu chéo màu đỏ nhỏ đóng khung trò chuyện, nếu bạn là nữ, xin hãy nhanh đến khu vui chơi XX, ở khu X tìm tôi, chờ bạn nha~”

Tô Đình: “...”

Tô Đình, dưới áp lực của sự mệt mỏi, ấn vào nhóm “Thái Cúc Giáo”.

“Có ai không?”

Thái cúc—Bản Tiểu Trư: “Có đây!”

Thái cúc— Hạ Mạt: “Có~.”

Ngã cân thượng phô hữu JQ (Anh và giường trên có gian tình =))~): “Các vị tỷ tỷ muội muội, tôi có một chuyện muốn hỏi!”

Thái Cúc— Tiểu Phong: “Chuyện gì, cậu nói đi”

Thái Cúc— Hủ Hủ: “Tiểu Phong, người ta muốn hỏi tỷ tỷ muội muội, con trai như cậu ra xem náo nhiệt làm gì~.”

Thái Cúc— Lam Nhan: “Đúng thế, thật là thiếu lễ phép... đã dạy thằng bé này.”

Thái Cúc— Tiểu Phong: “...”

Thái Cúc— Tiểu Thùy: “Được rồi, mọi người hãy quan tâm tới Thượng Phô huynh bị lừa đi kia, đừng làm người ta sợ.”

Thái cúc— Trường Cảnh Lộc Cật Tiểu Bạch Thổ: “Xin chào Thượng Phô huynh, trước đây sao chưa thấy huynh nhỉ, huynh là người mới phải không?”

Ngã cân thượng phô hữu JQ: “Ách... đúng thế.”

Thái Cúc— Bộ Bộ: “Xin chào người mới, mình là Bộ Bộ *đỏ mặt*”

Thái Cúc— Tiểu Lệ: “Người mới, là con trai phải không?!”

Thái Cúc— Joyce: “Ấy nha nha...”

Ngã cân thượng phô hữu JQ: “>OO< xin=”” kết=”” bạn=”” kết=”” bạn!”=””>

Thái Cúc— Bản Lật: “Xin ảnh chụp chung!”

Thái Cúc— Bối Nhĩ: “Xin nắm tay!!”

...

Tô Đình hít sâu, xuống giường, mở cửa hét vọng xuống lầu: “Tên *beep* *beep* Nghiêm Lãng này! Không phải anh đưa máy tính cho tôi rồi sao? Đang yên lành tự dưng anh lên là sao!! *Beep* anh, anh lên lúc nào hả?!”

Chốc sau Tần Hách chạy lên, đứng ở cửa nói: “Đại tẩu, sếp nói sếp lên lúc chị vừa kêu tỷ tỷ muối muối, còn có, máy tính sếp đang dùng, ách, là của tôi.”

Rất nhanh đã nói xong, Tần Hách ôm đầu nhanh như gió chạy xuống lầu.

Tô Đình lại mở cửa, chạy tới hành lang, tựa vào lan can dòm xuống.

Nam nhân đang ngồi trong phòng khách dường như có năng lực cảm ứng tinh thần, ngừng đánh máy, hơi ngẩng đầu, một tay chống cằm, cười ôn nhu như nước.

“Trời ơi——” Tô Đình thét thiệt dài.

10. Chương 10

Từ nhỏ Tô Đình đã có một tật xấu, đó là ngủ quên giường, thật vất vả mới quen với giường trong kí túc xá, bỗng dưng hôm nay đến một nơi xa lạ, tắt đèn rồi lại nằm nhìn chằm chằm lên trần nhà, không hề buồn ngủ.

Sa trường trắng mỏng manh thêu hoa bách hợp trang nhã, ánh trăng bên ngoài cửa sổ rọi vào phòng, hòa làm một với ánh sáng lung linh của ngọn đèn pha lê trên đầu giường, tiếng sóng biển khe khẽ thì thầm bên tai.

Bị một nam nhân kỳ quặc bắt cóc tới một nơi kỳ bí, nghe được một đoạn cổ sự kỳ cục, còn bị ép cùng nam nhân đó thử một đoạn ái tình kỳ quái... Tô Đình quả thực muốn tát mình một cái xem đây có phải là mơ không, đoạn trên xem thế nào cũng giống một câu chuyện ngôn tình cầu huyết hay là một bộ phim huyền huyền ba xu.

Lòng đầy sợ hãi và bất an chẳng thể nói ra, Nghiêm Lãng không giống bất kỳ nam nhân bình thường nào khiến cho hắn vô cùng mông lung, hắn rất sợ cứ tiếp tục cuộc sống thế này sẽ không thể trở về quỹ đạo ban đầu nữa. Nhanh tìm được cách quay về đi, nhanh thoát khỏi con người vừa dịu dàng lại nguy hiểm đó, trở về cuộc sống đại học bình thường của mình...

...

Giữa đêm Tô Đình nằm mơ, trong mơ Nghiêm Lãng cầm một khẩu súng chĩa vào hắn nói: “Cởi đồ ra!” Tô Đình cởi quần áo xong. Nghiêm Lãng nói: “Nằm lên giường!” Tô Đình vội vã nằm lên giường. Nghiêm Lãng lại nói: “Để cho tôi thượng em!” Vì thế Tô Đình ngoan ngoãn mặc cho hắn XXOO mình.

XXOO xong, Nghiêm Lãng mặc quần áo, nói với Tô Đình: “Em đi đi.” Tô Đình trừng mắt hỏi tại sao, Nghiêm Lãng nhẹ nhàng nói với hắn: “Lời nguyện sắp có hiệu lực rồi, tôi phải mau mau tìm tình nhân kế tiếp, em nên đi chết đi.”

!!!

Tô Đình giật mình tỉnh khỏi giấc mộng, mở mắt ra liền gặp phải một đôi mắt đen sáng lấp lánh, trong nhất thời bất kể hình tượng, hoảng sợ hét lên: “A a——”

“Sao thế?” Nghiêm Lăng vặn sáng ngọn đèn trên giường, nhíu mày hỏi.

“Aaanh, sao anh ở đây!?” Tô Đình kéo chăn trùm cả người, bày ra thế “thiếu nữ gặp sói” chuẩn mực, hoảng sợ hỏi.

Nghiêm Lăng kéo kéo khoe môi, bình thản nói: “Tôi không ngủ được.”

“Ngủ không được anh có thể đi tắm, xem tv, lên mạng chơi bắn súng hay tìm con gái, anh tới phòng tôi làm gì?” Tô Đình muốn tóm lấy ngọn đèn đầu giường nện vào gương mặt đẹp trai chết tiệt kia.

“Tôi muốn nhìn thấy em, nhìn em ngủ thì không có... Tôi vẫn cảm thấy, nhìn em rồi thì tôi có thể ngủ được.” Nghiêm Lăng vẫn khê cau mày, tựa như cả bản thân hắn cũng đang hoang mang: “Thật kỳ lạ, dường như tôi càng ngày càng muốn nhìn em lâu hơn, một khắc không gặp trong lòng liền khó chịu, uống bao nhiêu thuốc an thần cũng vô dụng.”

Tô Đình nghe xong, không thể không co giật khoe miệng: đại ca, sao anh y như con gái mười tám vậy, còn tuxuân. Nhưng hắn kiềm chế, không dám nói ra, sợ sẽ kích động đến thú tính tiềm tàng gì đó của đối phương.

Nguyệt hắc phong cao, giường ngủ, cô nam quả ... nam, được rồi, ngoại trừ giới tính của diễn viên có chút vấn đề, tất cả mọi thứ dường như đã chuẩn bị đủ để câu đáp thành gian (ú ý m/)

Tô Đình không khỏi nuốt nước miếng, nói: “Vậy nên, bây giờ anh định tìm tôi để, ừm, tâm sự?”

Nghiêm Lăng cười sung sướng: “Không, so với tâm sự, tôi lại thích một số phương pháp trưởng thành hơn, ví dụ như...” Hắn liếm liếm môi, sâu trong đôi mắt đen thuần khiết, một ngọn lửa điên cuồng nhảy múa. “Theo đề nghị của em— bắn súng... hay là, tìm con gái...?”

Lông tơ trên người Tô Đình trong phút chốc dựng thẳng lên, hắn lui đến góc giường, vô cùng khiếp nhược kêu lên: “Anh đừng có tới đây! Tòitòitòitôi còn chưa chuẩn bị xong!”

Nghiêm Lăng cong khoe môi, dường như rất vui vẻ: “Vậy ra em đã bắt đầu chuẩn bị, tôi rất vui.” Hắn chậm chậm nói, trong đôi mắt hiện lên một chút trêu tức.

Lúc này Tô Đình mới nhận ra, hận không thể cắn luôn lưỡi mình.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm gì em.” Nam nhân đứng lên, lại dịu dàng thêm vào một câu: “—— ít nhất là đêm nay.”

Tô Đình: “...”

“Hơn nữa, tôi cũng không muốn quấy rầy em nghỉ ngơi.” Nam nhân nghiêng người một cách thanh lịch, vô cùng phong nhã hôn lên trán Tô Đình, dịu dàng nói: “Ngủ ngon.”

Nói xong liền vươn tay tắt đèn, nhẹ nhàng bước ra ngoài, đóng cửa phòng.

Tô Đình vẫn còn hóa đá, mặt, chẳng hiểu sao tự dưng nóng lên.

xxx

Nửa tiếng sau, Tô Đình bạch bạch bạch chạy xuống lầu, đứng trước cửa thư phòng, bực bội nói: “Tôi ngủ không được.”

Nghiêm Lăng đang đọc sách dưới ánh đèn, ngón tay thon dài lật một trang sách, lưỡi biếng mà lại ưu nhã.

“Không ngủ được?” Hắn hơi nhăn mày, “Là vì tôi?”

Tô Đình lập tức cao giọng nói giống như bị người khác giẫm phải đuôi: “Không phải!!”

Nghiêm Lăng khê cười, đôi mắt ánh lên vẻ trêu tức: “Ý của tôi là, vì tôi quấy rầy mới khiến em không ngủ được sao?”

Tô Đình đỏ mặt, gãi gãi đầu giấu diếm: “Cũng không phải, là do không quen, ngủ không được.”

Nghiêm Lăng kéo hắn đến bên cạnh, đứng dậy rút một quyển sách trên kệ sách, dịu dàng nói: “Vây đọc truyện cổ tích, thế nào?”

“Kể...kể chuyện cổ tích?” Tô Đình .

“Những cách cổ điển có đôi khi rất hữu hiệu.” Nghiêm Lăng nhìn hắn, trầm giọng mê hoặc: “Có muốn thử không?”

Không biết tại sao, khi Tô Đình nhìn vào đôi mắt đó, một câu từ chối cũng chẳng thể nói nên lời, ngốc nghếch gật đầu.

Là một quyển Nàng Tiên Cá nguyên bản, Nghiêm Lăng cầm trên tay, thật cẩn thận tựa như đang nâng niu một món trân bảo. Hắn dùng thanh âm trầm ấm dịu dàng đọc: “Far out in the sea...”

Âm điệu chậm chậm nhẹ nhàng, mang theo tiết tấu tuyệt đẹp, dẫn dụ Tô Đình vào một thế giới dịu dàng mà lưu luyến, hắn cảm thấy, cả vũ trụ của mình đều tràn ngập giọng nói êm ái như tiếng đàn của Nghiêm Lăng, ôn nhu tựa như tiếng thì thầm quyến rũ bên tai của người tình.

...

...

“Then little sea princess said...” Nghiêm Lăng chợt dừng lại, nhìn Tô Đình đang nằm ngủ trên đùi của mình. Đôi mắt nam sinh nhắm thật chặt, lông mi phủ xuống, gương mặt thanh tú trông ấm áp lại yên bình dưới ánh đèn vàng nhạt.

Tựa như ánh mặt trời dẫn đường cho con người thoát khỏi bóng đêm.

“My princess.” Nghiêm Lăng cúi đầu, thật nhẹ nhàng, chạm môi vào bên má Tô Đình.

xxx

Hôm sau Tô Đình tỉnh dậy, phát hiện mình ngủ trong một gian nhỏ của thư phòng, chỉ có một mình hắn, nhưng mùi bạc hà thoang thoảng lại tràn đầy cả gian phòng trống.

Trong gạt tàn có rất nhiều đầu thuốc, tất nhiên đã cháy hết, hắn vẫn nhớ Nghiêm Lăng từng nói đó là kẹo.

...

Tần Hách: “Nghe nói tối qua cậu và sếp ở thư phòng đại chiến ba trăm hiệp đến tận sáng?”

Tô Đình: “... Chiến cái con khỉ! Cút đi!!”

Tần Hách cười gian ác, chẳng hề sợ hãi bò lên, truy hỏi đến cùng: “Có phải không mà~ rốt cuộc là có phải hay không mà~ đại tẩu ơi~ Tiểu Đình Đình~.”

Tô Đình, thần thờ nói: “Họ Tần kia, có ai đã nói anhrấtđángkhinh chưa?”

Tần Hách: “...”

Tô Đình chạy xuống lầu, ngay lập tức chạm trán Đỗ Du Lý.

Đỗ Du Lý: “Tẩu tử, nghe nói tối qua suýt tí nữa cậu hại sếp tỉnh tấn nhân vong?”

Tô Đình: “...”

Tô Đình hoá điên: “Rốt cuộc là tên khốn nào rao tin này??!!”

Đỗ Du Lý thông thả nói: “Người dọn phòng nói khăn trải giường trong gian nhỏ rất bừa bãi, mà cậu lại không ở trong phòng của mình, hơn nữa hôm nay tâm trạng sếp xem ra rất tốt... Ủ, chỉ là một suy đoán nho nhỏ mà thôi.”

Tần Hách nhảy ra, run run hét lên: “Chúng có rành rành a! Chúng có rành rành a! Bệ hạ và nương nương cuối cùng cũng khai hoa kết trái, thần trông chờ có người kế tục không phụ lòng liệt tổ liệt tông rồi! Ôi, thần chết cũng không hối tiếc!”

Tô Đình, khóe mắt giật giật, lạnh lùng nói: “Vây khanh an lòng yên nghỉ đi!”

Tần Hách bị thương liếc nhìn Tô Đình, ánh mắt chuyển sang phòng khách, hai mắt sáng lên, dẫm lệ chạy thẳng tới, nắm lấy tay áo Nghiêm Lăng, kêu gào: “Bệ hạ, nương nương lại muốn trút giận hãm hại vi thần, vi thần một mảnh trung tâm trời đất chứng giám a bệ hạ, hự hự...”

Nghiêm Lăng vỗ vỗ đầu hần: “Ái khanh vất vả rồi, xuống dưới lĩnh thưởng đi.”

Tần Hách hèn hạ kêu lên: “Tuân mệnh!” Phe phẩy cái đuôi to, vui vẻ đi xuống.

Tô Đình: “...”

Tô Đình nói với Nghiêm Lăng: “Rất cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm Nghiêm Lăng thực rất ôn nhu: “Tôi kể chuyện cổ tích, dỗ em ngủ, rồi em ngủ, chúng ta lên giường ngủ, cứ như vậy.”

Tô Đình tức giận: “Đừng có dùng từ “giường”!!”

Nghiêm Lăng: “Được rồi, là thị tẩm.”

Phụ trương

E/N: Như đã nói, phiên các đồng bào đặt trong thẻ [/QuickTrans] [QuickTrans/] hộ anh...

Đề ngoại manh

Những người xem Mỹ Hắc văn (Mỹ Nhân Địch Mỹ Dữ Hắc Khách Địch Hắc fanfic Yêu Em Từ Cái Nhìn Đầu Tiên) đã biết A quân và L quân, bất quá để tiện cho những người mới, tui đây lại một lần nữa giới thiệu lại, A và L là một đôi bạn, một đôi tiểu phụ phụ thực hạnh phúc...

A quân, thuộc tính: (đã được công nhận) ôn nhu phúc hắc công.

L quân, thuộc tính: (tuyệt đối công nhận) ngạo kiều tặc mao thụ.

Vốn nghĩ muốn đặt ở Tác giả có lời muốn nói, bất quá hình như rất dài vì thế... == (trọng yếu hơn là Câu Đáp hạ chương còn không có viết *che mặt ~*)

Sau đây chính thức nhiều chuyện~

JQ khởi nguyên là do yêm cùng A quân đích một lần đối thoại.

Tôi: “Lão Đại, gần đây nhà ngươi vị kia oán khí rất nặng a a () “

A quân: “Nga?”

Tôi: “Hắn mấy ngày hôm trước thực oán niệm theo sát yêm nói, ngươi mỗi ngày buổi tối đều cố đội ống nghe điện thoại nghe âm nhạc vắng vẻ hần... Hắn muốn đem cửa ngươi sở hữu Trần Khởi Trinh đích ca đều cấp san () “

A quân: “...”

A quân: “Không phải.”

Tôi: “Cái gì?”

A quân: “Không phải Trần Khởi Trinh đích ca.”

Tôi: “A?”

A quân: “Ngươi muốn nghe sao “

Tôi: “A, hảo oa! ()/ “

Vì thế... Yêm đánh vỡ từ trước tới nay yêm gặp qua tôi ôn nhu tôi JQ đích một cái... Tiểu bí mật.

A quân nghe đích vật sở hữu, đều là một nhân đích thanh âm.

Dưới là A quân phóng đích ghi âm nội dung ——

Record 1:

%**~#%(mở đầu một trận tạp âm), sau đó là một nam sinh dùng nhảy nhót đích ngữ khí nói: “Mọi người chơi bài chơi bài! Nhiều người tốt nhất chơi! ——(hưng phấn đích lực tung thanh), Hàn Hàn, của ta Tam Quốc Sát đâu?”

A quân bình tĩnh đích ngữ khí: “Sô pha bên cạnh.”

L quân: “Đến đến đến! Đều lại đây! Tôi chia bài ! Ta tuyển Tiểu Kiều —— ai cũng không chuẩn theo ta tranh!”

Chung quanh một trận cười vang.

XXX

Record 2:

“Hàn hàn, Miêu Miêu (nhà hấn một cái lớn hình khuyên, không biết vì sao bị lấy như vậy cái hãm hại cha đích tên =) lông dài!” (kinh hoảng đích ngữ khí)

“Lông rậm?”

“A a không đúng! Là dài môi ! Mao trên có điểm đen, làm sao bây giờ ~~ “

“Tiễn rụng đi.”

“A, người là nói, thế quang?”

“Ân.”

Trầm mặc một trận...

Vô cùng hưng phấn mà: “Hảo! (^o^)/~ “

A quân: “Từ từ, người đừng chính mình đi.” Cách cách, tắt máy.

XXXXX

Record 3:

Ra vẻ là L quân bắt chước Trần Khởi Trinh (mọi người đều biết, A quân thích nhất đích nữ ca sĩ =w=) xướng Lữ Hành Đích Ý Nghĩa.

Xao cái bàn, bắt chước khúc nhạc dạo đích đàn ghita điệu: “Đăng đăng đăng đăng đăng đăng đăng đăng, đăng đăng ~~ đăng ~ “

“Người xem qua rất nhiều môi cảnh, người xem qua rất nhiều môi lũ, người bị lạc ở trên bản đồ mỗi một đạo nói lầm bầm đích quang ảnh ~~ người nhắm nháp đêm đích Paris, người bước qua tuyết rơi đích bắc cực, người ừ ừ (quên từ)...”

A quân cười khê.

L quân, then quá thành giận: “Cười cái gì cười! Nghe!”

“Lại nói không nên lời người yêu nguyên nhân của ta ~ lại nói không nên lời người thưởng thức tôi na một loại biểu tình, lại nói không nên lời

(tiếp cận bị phản đích cao âm) ở cái gì trường hợp tôi tặng cho người động tâm, nói không nên lời

~~ phốc ——(chính mình nhin không được cười trằng) “

A quân: “Tốt lắm, quên đi, đừng đùa.”

L quân: “Không được! Ai nha đối nhất thủ tốt lắm ~~ “

Lúc này có điều, so sánh thông minh địa dùng máy tính thả nhạc đệm, phỏng chừng mang ca từ đích cái loại này.

” sớm đã quên nhớ người đích tư vị là cái gì, bởi vì mỗi phân mỗi giây đều bị người chiếm cứ ở trong lòng, của người nhất cử nhất động... Ai có thể nói cho ta biết, rời đi của người tôi, sẽ có nhiều ~ tự ~ từ

~(hít sâu, để thở) cũng tăng nghĩ tới trốn vào người khác ấm áp đích trong lòng,ngực, chính là (hít khí) bởi vậy liền một chút ý nghĩa cũng không có ~ “

A quân luôn luôn tại bên cạnh không ra tiếng, ngẫu nhiên phát ra vài tiếng phức hắc đích ôn nhu cười nhẹ.

“Của ta cao thượng tình cảm sâu đậm vẫn không ngừng —— ai nha người làm gì thế? ! Đừng lục

ai kêu người lục đích

ngao

~” (phỏng chừng là gấp đến độ phác đi lên đoạt)

Cạch cạch.

XXXXXX

Record 4:

“Đem kem đánh răng cấp ngẫu! (mồm miệng không rõ, phỏng chừng cắn răng xoát liền chạy đi đến đây)—— đem kem đánh răng cấp ngẫu cấp ngẫu! Nếu không cấp ngẫu liền báo nguy a! Ni mã mau cấp ngẫu người!”

Một trận lách cách rung động thanh.

“Ngô ô...”

Cạch cạch.

XXXXXX

Record 5:

A quân, ôn nhu địa dụ hồng: “Ăn ngon sao?”

“Ngô ngô ngô... (một trận nhấm nuốt thanh)—— ăn ngon! Tuyệt! Quá lợi hại ! Ăn ngon đặc ta đều, ta đều hết chỗ nói rồi! !”

“ ... ”

Bên cạnh nhất giọng nữ tùy tiện tà ác chen vào nói: “Ăn ngon gả cho hắn đi ~ “

... ()

XXXXX

Record 6:

L quân ở trong phòng khách dùng microphone rống SHE đích Chinese Language : “—— toàn bộ thế giới đều ở giảng tiếng Trung Quốc, Khổng phu tử trong lời nói

~~ “

Yêu nghiệt (L quân đích nhất tổn hại hữu, cũng là thụ, yêu nghiệt thụ, hai người thường xuyên đánh nhau), không thể nhịn được nữa: “Lâm XX! Rống cái gì rống, tịch mịch a người! Ta đi!”

Một lát sau, L quân (tạc mao): “Quan người X sự! Muốn đánh nhau cái a? Tử yêu nghiệt!”

Yêu nghiệt, phác đi lên ~

Hai tiểu chụu nữ đánh cùng một chỗ. (A quân thể nhưng liền ở bên cạnh xem cuộc vui, cũng không ngăn cản, còn bình tĩnh địa ghi âm xuống dưới ==)

XXXX

Record 7:

Đây là ngắn nhất đích một đoạn, cũng là tôi tới manh đích một đoạn ~

L quân: “—— người lão nhìn ta làm gì thế?”

—— “Thu.”

()/

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mặt khác, mấy thứ này cả bản thân L quân còn không biết, không biết hẳn có hay không xem này chương này... Mọi người trước đừng nói cho hẳn a, làm cho chính hẳn đánh vỡ trên cái thế giới này tôi ngọt ngào đích bí mật (^o^)/~

11. Chương 11

Tiếng đàn mãnh liệt vang vọng cả căn phòng, những ngón tay khéo léo lướt trên những phím trắng đen, nhảy múa nhanh đến mức khiến người khác không kịp nhìn thấy— đó là một khúc nhạc thể nào? Trong những điệu cao vút lại nén thâm trầm, giữa khúc rộn rã lại quấn quanh bi thương, những nốt nhạc tuôn ra ngắn gọn, đè nén tiếng kêu gào, tựa như nhảy một điệu nhạc tàn, triền miên cho đến lúc trút hơi thở cuối.

Rốt cuộc một nốt thật mạnh vang lên, như thiên nga(1) ngẩng đầu kêu lên tiếng đau thương, kết thúc một khúc nhạc.

Người nghệ sĩ đóng đàn, mang theo ý cười hỏi người đang tựa vào cửa trước mặt: “Thế nào, Đỗ Du Lý?”

Đỗ Du Lý khoác áo blue trắng đi tới, nhìn Nghiêm Lăng thật sâu, khẽ thở dài: “Sếp, có đôi khi tôi thật sự rất nghi ngờ, khi đó thời niên kỷ thật đã thất bại, anh hoàn toàn chưa bao giờ quên chuyện trước kia.”

Nam nhân bị nghi ngờ gác một tay lên đàn, chống cằm, mỉm cười hờ hững, toát lên vẻ ưu nhã quý phái. “Lỗi của cậu làm tôi thật kinh hoàng, Đỗ Du Lý, đừng hoài nghi y thuật của mình, quả thật tôi hoàn toàn không nhớ trước kia đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không muốn đi tìm đáp án— kể từ tôi trước kia cho rằng những ký ức này với tôi chỉ có hại mà không có lợi.”

“Bây giờ cuộc sống của tôi rất thú vị.” Nam nhân mỉm cười, mang một chút xấu xa, nghiêng ngả lại dịu dàng, sâu trong đôi mắt đem thắm đó, một ngọn lửa đang điên cuồng nhảy múa.

“Vì... Tô Đình?”

Vì cái tên đó, đôi mắt nam nhân có hơi buồn lơ, hẳn đứng dậy, ý vị bất minh (chắc là... cảm thấy hứng thú một cách khó hiểu 8>) cười cười với Đỗ Du Lý: “Biết đâu là thế, hẳn đặc biệt như vậy, táo bạo, cáu kỉnh, đơn thuần, tràn ngập sức sống, nhìn hẳn, đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng an tâm và vô cùng thỏa mãn... Hẳn thật giống thiên sứ, có phải không?”

Đỗ Du Lý im lặng không nói.

“Được rồi, khám bệnh đã xong chưa, bác sĩ?” Nghiêm Lăng sửa sang lại quần áo, xoay người định rời đi.

“Sếp.” Đỗ Du Lý bất ngờ gọi lại. “Có thể cho tôi nghe nhịp tim của anh không?”

Nghiêm Lăng xoay người, nhăn mày.

Thấy hẳn đã ngừng đồng ý, Đỗ Du Lý đặt ống nghe lên ngực hẳn, sau đó nhìn thẳng vào mắt hẳn, khẽ mấp máy miệng: “Tô Đình”

Nghiêm Lăng khẽ nhếch môi, không cử động.

“Nhanh một phần sáu nhịp.” Đỗ Du Lý thu ống nghe, bình tĩnh nói.

“Ồ?” Nam nhân cong khóe môi: “Vậy nên kết luận là?”

“Không có kết luận gì cả.”

Đỗ Du Lý nói, đưa tay tiễn khách, “Chuẩn đoán hôm nay đã xong, ngày mai tôi sẽ đưa báo cáo cho ngài.”

“Được.” Nam nhân không hỏi thêm, chỉ gật đầu, xoay người ra khỏi cửa.

“Sếp.” Đằng sau nhàn nhạt hỏi: “Hắn là thiên sứ, vậy, anh là gì?”

“Tôi? đương nhiên tôi là... ác ma kéo hắn sa ngã.”

Cửa, nhẹ nhàng đóng lại.

xxx

Tô Đình nhìn đồ ăn vặt chất đống một bên trên ghế dài, bên còn lại là Tần Hách đang chơi trò chơi, có chút bất lực.

“Chị dâu, chị nhìn em làm gì vậy?” Tần Hách ngẩng đầu, bối rối hỏi.

Tô Đình bình tĩnh nói: “À, đột nhiên tôi phát hiện ra tôi đã yêu cậu rồi.”

Tần Hách rung mình, vội vã nhìn xung quanh, nhăn nhó nói: “Chị dâu, chị đừng đùa chuyện này, sếp nghe được sẽ có án mạng đó.”

“Ồ?” Tô Đình bắt đầu cảm thấy hứng thú, ôm gối nghiêng người sang nhỏ giọng hỏi: “Nghiêm Lăng thật sự là đại ca xã hội đen?”

Tần Hách im lặng, “Chị dâu làm ơn, sếp có khí chất như vậy, làm sao giống đại ca xã hội đen?”

“Đại ca trên tivi đều rất có khí chất đó thôi.”

“...”

“Vậy hắn giết người chưa?”

Tần Hách gãi gãi đầu, cái này thật khó nói: “Gián tiếp có tính không?”

Tô Đình hít sâu một hơi: “Quả nhiên, quả nhiên.” Hắn âm thầm tính toán, nét mặt hơi tái đi, chuyển đề tài, nghiêm túc hỏi Tần Hách: “Anh nói, nếu tôi bị Nghiêm Lăng hại chết, hắn sẽ bồi thường cho nhà của tôi bao nhiêu tiền?”

Tay cầm chuột của Tần Hách run lên, chị dâu lấy ở đâu cái ý nghĩ kì quái như vậy, khó khiến người ta thông cảm được...

Nghiêm Lăng trở về, mệt mỏi phong trần không chút nào giảm được vẻ ưu nhã, cởi áo khoác bước đến ghế dài nâng cằm Tô Đình ấn lên một dấu hôn, giọng nói trầm thấp dịu dàng êm ái: “Tôi đã về.”

Tô Đình choáng váng, đơ mặt nhìn nam nhân, gật đầu: “À.”

Nam nhân có chút bất mãn, khẽ nói: “Tôi muốn nghe em nói “Anh đã về” .”

Còn cọ mũi lên mặt hắn nữa... Tô Đình cắn môi, nhớ tới câu nói của Tần Hách “gián tiếp có tính không?”, rung mình một cái, vội tuân mệnh nói: “Anh đã về.”

Kể thức thời là trang tuần kiệt, ta không thèm so đo với một tên biến thái bất thường giả bình thường.

Nghiêm Lăng bất mãn néo néo mặt hắn: “Phải cười.”

Tô Đình khoe ra tám cái răng, đúng chuẩn một nụ cười, cảm thấy mình như là một nữ tử phong trần xưa được treo giá để làm vừa lòng ân khách.

Nghiêm Lăng cong khóe môi, lại hôn hắn một cái, dường như vô cùng hài lòng: “Bảo bối, tôi mang quà về cho em?”

Tô Đình hỏi: “Quà gì?”

Nghiêm Lăng mỉm cười bí ẩn, rút từ trong túi ra một cái, một con, không, một cái, một khẩu... một khẩu súng!!

Tô Đình vội vã trốn sau lưng Tần Hách, kêu lên: “Nghiêm Nghiêm Nghiêm Lãng, giết người phải đền mạng đó a, cho dù anh có rất nhiều tiền cũng khó trốn khỏi lưới trời lồng lộng tuy thừa nhưng khó thoát trời cao có mắt đó!!”

Tần Hách không nhịn được nữa, bật cười, ôm bụng lăn lộn trên ghế dài: “Ha ha ha, chị dâu thật đáng yêu... Phụt! Ha ha ha...”

Tô Đình hoảng sợ đứng dậy, trước mặt là đôi mắt dịu dàng của Nghiêm Lãng: “Bảo bối, chỉ là một món quà nhỏ thôi mà, đừng sợ, em sẽ thích nó.”

Xem phản ứng của hai người họ, chẳng lẽ là... súng đồ chơi?

Tô Đình đỏ mặt, thật xấu hổ, thẹn quá hóa giận đoạt lấy khẩu súng từ tay Nghiêm Lãng, tức giận nói: “Ái nói ông đây sợ? Ông đây chơi CS từ nhỏ đến lớn, súng đồ chơi không biết phá bao nhiêu cây, mấy cái thứ trẻ con này...” Hắn cân cân khẩu súng trong tay, hình như rất nặng, từ mũi “hờ” một tiếng khinh thường: “Tính cái gì!”

Hắn móc vào cò súng, khoe một tư thế rất chuẩn, nhe răng với Nghiêm Lãng: “Đẹp trai không?”

Nghiêm Lãng mỉm cười cưng chiều: “Bắn một phát thử xem.”

Anh cho là ông đây không dám sao, súng đồ chơi còn mang ra hù người khác, anh cho là Trung Hoa Dân Quốc muốn là có được một khẩu súng thật dễ vậy sao, mẹ nó phim xã hội đen toàn là bịp bợp.

Tô Đình tùy tiện nhắm một hướng, cong ngón trỏ.

“—Đoàng!!”

Viên đạn xẹt ngang qua sườn mặt Nghiêm Lãng, rít lên, lao đi với một tốc độ kinh người, làm vỡ nát một khối thủy tinh.

Lực phản chấn của khẩu súng khiến cho tay của Tô Đình tê dại, buông tay, khẩu súng rơi xuống đất.

Nghiêm Lãng hơi nghiêng đầu, khoe môi cong lên hờ hững: “A, tiếc thật.” Hắn nhẹ nhàng nói.

12. Chương 12

“Wendlinger của hãng Texas Bond, nòng súng 76,2mm, sơ tốc đầu đạn đạt 640m/s... Xin lỗi em, tôi đã bắt cần mở chốt an toàn.” Nghiêm Lãng nhặt khẩu súng ở dưới đất, chậm chậm tiến về phía hắn, thanh âm tao nhã.

Tô Đình trừng mắt nhìn hắn, môi run run, mặt trắng bệch: “Anh muốn chết à?... Suýt tí nữa tôi đã giết anh rồi! Tôi con bà nó suýt tí nữa đã giết anh!” Suýt nữa thôi, hắn đã khiến cho con người trước mắt này hoàn toàn biến mất khỏi thế giới, suýt tí nữa thôi hắn đã là kẻ giết người.

Ý nghĩ này khiến cho nam sinh lạnh cả người, gần như ngạt thở.

“A”. Con người suýt nữa đã thành nạn nhân lại đặt khẩu súng vào tay hắn, nghiêng người nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên má hắn, nhẹ nhàng vỗ về, nói: “Không sao đâu.”

“Nghiêm Lãng, anh là đồ điên...” Tay chân nam sinh như nhũn ra, thì thào, khẩu súng trong tay nóng tựa như một cái bàn ủi, tay hắn vừa chạm vào lập tức rút về, khẩu súng rơi xuống đất.

“Không sao, Tô Đình, em có làm gì với tôi cũng không sao cả.” Nghiêm Lãng tựa như đang dỗ dành trẻ con, khề khàng lặp đi lặp lại bên tai của nam sinh, dịu dàng, mê hoặc: “Tôi không ngại.”

“Không sao cái rắm! Con mẹ nó anh muốn chết đừng kéo tôi chết cùng, ông đây không muốn vì một tên điên mà bị xử bắn! Anh rút đi! Rút ngay cho tôi!” Lời nói hung ác, chống cự mãnh liệt, nhưng trong giọng nói của nam sinh lại ẩn giấu một chút run rẩy.

Nghiêm Lăng dịu dàng mà kiên định ôm nam sinh vào lòng, tựa như đang nâng niu một bảo vật rất mỏng manh, không ngừng hôn hân, khẽ xin lỗi: “Là tôi sai rồi, tôi không đúng, tôi không nên đùa với em như vậy... Tôi đã làm em sợ rồi, thực xin lỗi, Tô Đình, thực xin lỗi... Tô Đình?”

Nam sinh che mắt, trên gương mặt có một vệt ẩm ướt sáng lấp lánh trườn xuống cổ, ngực của hắn hơi phập phồng, rõ ràng là vì nén xuống cảm xúc mạnh mẽ mà dao động.

Đôi mắt Nghiêm Lăng chợt lướt qua tia bối rối, vội vàng đi lau vệt nước kia, nhưng càng lau vệt nước lại càng nhiều, dần dần ướt cả gương mặt nam sinh.

Không ngờ lại khiến hắn khóc...

“Tô Đình...” Nghiêm Lăng khẽ gọi tên hắn, rồi lại không dám tùy tiện chạm vào hắn, tựa như một đứa trẻ làm sai nóng lòng muốn bù đắp lại không biết làm thế nào để dỗ dành đối phương.

“Đừng chạm vào ông đây... Hức hức... Tên thần kinh này, tôi *beep*... Hư...” Tô Đình cảm thấy vô cùng vô cùng nhục nhã, hắn đã lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên khóc trước mặt người lạ, hơn nữa còn là vì sợ mà khóc, nói ra chắc hắn không còn mặt mũi mà sống nữa.

Cái người đó là một tên điên vô cùng, nhưng đáng sợ nhất là, hắn sẽ kéo người khác cùng điên.

Vạn kiếp bất phục.

Có thứ gì đó sắp không khống chế được nữa rồi...

“Được, tôi không đụng vào em.” Nghiêm Lăng lập tức lùi về sau một bước, thật ngoan ngoãn, chỉ sợ hắn không vui.

Tô Đình úp người trên ghế dài, vô cùng xấu hổ khóc một lúc lâu, rồi mới bắt buộc mình dần dần bình tĩnh lại.

Một bàn tay vươn tới, cầm một tờ khăn giấy, tiếng nói có chút dè dặt vang lên: “Có cần không?”

Tô Đình khịt khịt mũi, không chút khách khí đoạt lấy: “Lấy thêm nữa! Một tờ làm sao đủ!”

Một chồng khăn giấy to vội vã đưa sang, giống như một cậu bé con nóng lòng muốn hiến thân bảo, đầy lo lắng và thiết tha.

Nam sinh ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đen thăm thẳm của Nghiêm Lăng, sâu trong đáy mắt, có ánh lửa đang rực cháy.

Bỗng dưng hắn thấy rất buồn cười, thế nên hắn bật cười, sau đó là cười như điên, hắn nằm dài trên ghế, che mặt bằng một tờ khăn giấy, không nén được tiếng cười ầm ĩ.

“Tô Đình?” Nghiêm Lăng có chút ngỡ vực, không hiểu vì sao hắn vừa khóc lại vừa cười, không hợp lý tí nào.

“Tôi đang nghĩ... Lúc này anh buồn cười quá... Giống như là chó săn vớ được thịt khô vậy... Phụt... Đàn em của anh nhìn thấy chắc sẽ hết hồn... Ha ha ha!” Nam sinh lăn dài trên ghế, dường như hoàn toàn không ý thức được thịt khô vừa nói đó chính là mình.

Hắn cười vui vẻ đến vậy, trên mi còn vương mấy phần lóng lánh, lấp lánh tựa ánh kim cương, đuôi mày cong cong, tràn đầy ý cười trong sáng, và cả sức sống mạnh mẽ.

Ánh mắt Nghiêm Lăng bất giác đã bị hắn cuốn lấy, không dời đi được nữa.

“Tôi không có đàn em.” Nghiêm Lăng nói.

“Được rồi, là tay sai. Xã hội đen lúc nào cũng thích giả vờ.” Thịt khô nhún vai, nói.

Chó săn nói: “Tôi không phải xã hội đen.”

Thịt khô nói: “Vậy là cái gì? Đại sứ từ thiện Liên Hợp Quốc chắc?”

“Tôi chỉ là một doanh nhân rất bình thường.” Chó săn trịnh trọng.

“Coi tiền mặt như giấy vệ sinh, đúng là doanh nhân bình thường đáng ghét.” Thệt khô tiểu nhân nói, có chút ghen ghét.

Chó săn lắc đầu: “Tôi chỉ xem kiếm tiền như sở thích, nếu không cuộc sống của tôi sẽ rất vô nghĩa.”

“Bây giờ anh không vô nghĩa?”

Nghiêm Lăng cười với hắn: “Tất nhiên là không, bây giờ tôi có em.”

Tô Đình cảm thấy da gà toàn thân đồng loạt đứng dậy, vẫy vẫy khăn tay chào người nam nhân trước mặt.

“Tôi nói rõ cuộc anh thích tôi chỗ nào chứ? Ồi, tôi sữa có được không? Tôi không đẹp, thất lưng không mềm, cũng không có môi đào răng trắng vai thơm, anh ngoại trừ biến thái một chút ra chỗ nào cũng tốt hơn tôi, muốn có tình nhân ngoắc tay một cái lập tức có, đang yên lành tự dưng bắt cóc tôi tới đây tốn công sức vừa đe dọa vừa dụ dỗ làm gì vậy? Làm ơn đi.”

Nghiêm Lăng yên lặng nhìn hắn, nghiêm trang nói: “Có rất nhiều người nịnh bợ tôi, nhưng họ không phải là em.”

“Tôi? Tôi nào có gì đặc biệt, tôi không phải thất tiên giáng trần hay thần tiên tỷ tỷ chuyển thế. Anh còn không phải tôi thì không được.” Tô Đình uể oải nằm trên ghế, bật cười tự giễu.

Nghiêm Lăng cẩn thận ôm lấy Tô Đình, để hắn gối lên chân mình. Ngón tay thon dài dịu dàng vuốt lên những sợi tóc mềm mại trên trán nam sinh, trầm giọng nói: “Tô Đình, em là tốt nhất.”

Thực sự là một câu nói vô cùng cầu huyết đến mức ngứa răng, nhưng nam sinh nghe xong, không hiểu sao tận đáy lòng lại cảm thấy chua xót. Hắn lặng lẽ cup mắt, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ôn nhu khiến cho người khác trầm mê đó nữa.

Có lẽ chẳng ai có thể chống cự được sự dịu dàng thấm sâu vào trong xương tủy đó, dường như trên cả thế giới này, cậu là ánh sáng duy nhất của người đó, là sự cứu rỗi duy nhất.

Từ nhỏ đến lớn, có ai từng dịu dàng đối xử với mình như vậy? Cha mẹ đều đi làm công, đại đa số ngày thường không ở nhà. Đến bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ, năm 14 tuổi ấy bỗng dưng phát hiện mình lại có dục vọng với đồ tắm nam quảng cáo trên tivi, hoảng sợ đến mức như sắp tận thế, phản ứng đầu tiên là muốn kể ra nỗi khổ lòng với cha mẹ, nhưng lại do dự hết lần này tới lần khác, buông tay điện thoại trong tay, chán nản ngã người xuống ghế.

Nói cho bọn họ nghe, nhất định bọn họ sẽ thấy kinh hãi, còn có ghê tởm nữa, sẽ giận dữ tại sao mình lại sinh ra một đứa con hèn kém như vậy, con gái không thích lại đi thích con trai, khiến cho bọn họ hổ thẹn.

Thiếu niên mười bốn tuổi một mình trong căn phòng quanh quẽ, kéo khóa môi cay đắng nở một nụ cười xấu xí hơn cả khóc.

Sau khi lên cao trung chủ động đề nghị với cha mẹ ra ngoài ở, mỹ danh ghi là muốn độc lập, kỳ thực để tránh cho cha mẹ biết bí mật về tính hướng của mình. Giao thiệp với bạn bè cũng phải cố gắng tránh tiếp xúc quá thân mật, chỉ lo không cẩn thận một chút sẽ lộ ra dấu vết. Thích một nam sinh cũng chỉ dám lén tránh trong bóng tối nhìn người ta, rất sợ ánh mắt nóng bỏng vô cùng của mình sẽ khiến kẻ khác hoài nghi, khó khăn biết bao mới có một mối tình, đối phương lại là một tên đề tiện chỉ muốn nói chuyện trên giường.

Một cuộc sống như vậy.

Nhỏ bé lại bình thường, bình thường lại cay đắng. Sợ hãi và ủy khuất tràn dâng, không biết phải nói với ai, chỉ dám lặng lẽ nuốt vào lòng, ngày hôm sau lại tỏ ra như không có việc gì, cùng người khác vui thì cười tức giận thì mắng, tựa như không chút sơ hở.

Khổ không? Mệt không? Thế nhưng, có còn cách nào nữa đâu. Bởi vì là “ngoại tộc” mà, đã định sẵn hậu quả bất dung.

Ngước mắt lên nhìn vào đôi mắt diêm tinh của Nghiêm Lăng, đôi mắt đen ấy lạnh tĩnh, thấu suốt, tựa như biết được tất cả những gì hắn không thể nói, hiểu được tâm tư mờ mịt đến cực điểm này.

Phút chốc Tô Đình lại thất thần.

“Tô Đình...” Nghiêm Lãng vuốt mái tóc của hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Tôi có thể hôn em không?”

13. Chương 13

“Đoàng—!” Một tiếng súng vang lên xé toang bầu trời.

Tần Hách bật dậy ở phía sau ghế sofa, xấu hổ cười cười: “Sesesesép... Không phải em cố ý đâu! Em cứ nghĩ lên mở chốt an toàn lên thôi, ai ngờ cậu ấy cướp cò () ...”

Nghiêm Lãng hỏi: “Ồ, thế sao?”

Tần Hách: “ >O

14. Chương 14

Tô Đình cắn cắn quả táo, gõ bàn phím bằng một tay “lách cách lách cách”, hắn đang trò chuyện với bạn cùng phòng.

Bạn cùng phòng là trạch nam, ngoại trừ game online và anime ra thì chẳng quan tâm cái gì khác. Nghỉ hè năm nay hắn bị ba má kiên quyết lôi ra ngoài, đến Sanya (Biển Đông ~.~) một chuyến, không ngờ cái tên trạch nam này lại bị cảnh vật vùng Sanya chinh phục, toàn thân như lột xác thành một anh thanh niên lãng mạn suốt ngày vác máy ảnh chụp tới chụp lui.

“Đình Đình yêu dấu, cho chú xem kiệt tác anh đây chụp na~.” Bạn cùng phòng nói, tiện tay gửi sang một icon đá lông nheo rất buồn nôn.

Tô Đình nhận tập tin, mở ra, có khoảng hơn mười tấm ảnh, chủ yếu chỉ chụp một mình bạn cùng phòng, bán khỏa thân, chỉ mặc một cái quần cộc đứng trên bờ biển gơ tay “yeah”, cười ngớ ngẩn vô cùng.

Tô Đình cắn quả táo, hờ hững trả lời: “Cái này gọi là kiệt tác? Anh còn tưởng chú chụp khỏa thân cơ, chỉ có bao nhiêu đây, lúc nào thì chú trở nên thẹn thùng như vậy hử?”

Bạn cùng phòng đáp trả bằng một icon thẹn thùng: “Thấy ghét hà~.”

Tô Đình: “Còn nữa không? Gửi cái nào “hót” hơn một chút, muốn coi chỗ nào anh chưa thấy.”

Bạn cùng phòng: “ *đỏ mặt* Đồ quý sứ, cơ thể của người ta có chỗ nào cậu chưa coi đâu~ ày, cậu chờ một chút hình như còn mười tấm đi bơi nữa.”

Tô Đình vừa định trả lời, lại bị người phía sau giữ tay đè nút tắt, cưỡng chế đóng khung trò chuyện.

Tô Đình trừng mắt: “Nghiêm Lãng ? Anh muốn gì đây?”

Nghiêm Lãng không nhìn hắn, chỉ chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, vẻ mặt có hơi kỳ lạ, hắn hít thật sâu, nặn ra một nụ cười ôn hòa, dịu dàng hỏi: “Em đang nói chuyện với ai vậy?”

“Bạn cùng phòng của tôi.”

Nghiêm Lãng ôm hắn từ phía sau, ngữ điệu thoảng qua tai nhẹ nhàng đến lạ thường, mang theo một loại ưu nhã ung dung kì lạ: “Giường trên, hả?”

Mí mắt Tô Đình giật một cái.

Im lặng một lúc thật lâu sau, Nghiêm Lãng cuối cùng cũng cất tiếng nói: “Tô Đình.” Trong giọng nói ẩn chứa một chút gì đó tựa như thỉnh cầu. “Sau này có thể đừng thân thiết với người khác như vậy được không? Tôi... chịu không được.”

Trái tim Tô Đình run lên, muốn quay đầu nhìn hấn, lại bị đối phương bá đạo mà ôn du ẩn xuống. Nam nhân hôn tóc hấn, hôn tai hấn, lại xuống đến cổ, khẽ cúi người, thật trân trọng và cẩn thận.

Đến khi nụ hôn của đối phương càng lúc càng đi xuống thì Tô Đình mới phát hiện bất thường, hấn kêu lên: “Không—”

Nghiêm Lãng dùng một tay mở cúc quần của hấn, tay đưa vào khám phá bên trong.

“Ê... A...” Tô Đình đỏ mặt, cảm thấy thật kỳ quặc và xấu hổ, còn có một chút xiu khoái cảm khó nói thành lời.

Nghiêm Lãng kéo một tay hấn vào lòng, đặt hấn ngồi trên đùi, tay còn lại khéo léo lấy lòng hấn.

“A... Ha...Tiên sư! Con mẹ anh làm sao... ưm... nói động dục liền động dục chứ... A a...” Nam sinh nức nở kêu lên,ngẩng cao đầu tựa như rất thống khổ . Nghiêm Lãng say mê ngắm nhìn hấn hoa mắt thần mê dưới không chế của mình, không kiềm được nâng cằm hấn hôn lên, môi dán vào đôi môi của nam sinh, cọ sát đến lên lửa tình.

Quả táo cách cách lăn xuống sàn.

“Tô Đình, làm sao đây, hình như càng ngày tôi càng thích em rồi...” Thanh âm nhẹ nhàng như tiếng nỉ non, sau khi nam sinh đến cao trào, mộng lung tan vào không khí.

xxx

Nếu rất thích một thứ, phải làm sao?

Có thể cướp đoạt lấy nó.

Nhưng nếu thích một người thì sao, cũng không từ thủ đoạn đoạt người đó về sao? Nếu người đó tức giận thì làm sao đây?

Trên đời này còn có người cậu không có được sao? Thật là ngạc nhiên.

Tất nhiên là có, tôi không phải thần, chỉ là một phạm nhân, phạm là phạm nhân đương nhiên cũng có thứ cầu mà không được.

Không có người kia cậu sẽ không sống được sao?

Không biết. Tôi chỉ biết không có người đó tôi sẽ rất đau, đau đến hận không thể khiến cho toàn nhân loại đều đau đớn như tôi.

... Cậu thật đáng sợ.

Cảm ơn.

Người bị cậu yêu thật xui xẻo.

Ồ?

Đừng nhìn tôi như vậy, tôi không chịu được ánh mắt này của cậu.

Ánh mắt gì?

Ánh mắt dường như đem tất cả mọi người đặt vào lòng bàn tay, lấy đùa cợt người khác làm niềm vui thú, rất ác liệt.

A.

Tặng cậu một câu, hi vọng cậu sẽ nhớ thật kỹ.

Câu gì?

Đắc chi ngã hạnh, thất chi ngã mệnh (1)

...

Bước ra từ căn phòng, thủ hạ lạnh lợi bên cạnh đã nhanh chóng khoác thêm áo choàng cho hắn, hỏi: “Sếp, xong rồi ạ?”

Nghiêm Lăng vừa gật đầu, thủ hạ lập tức gọi người chuẩn bị xe.

Đây là một phòng khám tâm lý kiêm cả viện an dưỡng, Nghiêm Lăng thường đến đây kiểm tra không định kỳ. Lúc chuẩn bệnh hắn yêu cầu bác sĩ không nói chuyện với hắn, mà dùng giấy để giao tiếp, chuẩn bệnh xong sẽ tiêu hủy tờ giấy đó.

Cả Đỗ Du Lý cũng không biết chuyện này.

Ra khỏi cổng lớn, Nghiêm Lăng ngược nhìn bầu trời cao, bỗng dừng hỏi thủ hạ: “Cậu đã từng nuôi chim chưa?”

Thủ hạ ngạc nhiên, nói: “Có ạ.”

“Vậy, nếu bẻ gãy cánh rồi nhốt vào lồng, nó có thể sống bao lâu?”

“A?” Thủ hạ hoảng sợ, mặt trắng bệch nói: “Chuyện này, chuyện này em chưa có làm, nhưng mà em nghĩ, nếu gãy cánh nó không nhất định sẽ chết, giống như con người vậy, không có tay không thể ăn không thể ngủ, chỉ cần chủ nhân chăm sóc thật tốt, sau đó có như thế nào con chim cũng sẽ ngoan ngoãn vâng lời thôi...”

Nghiêm Lăng nghe xong, hồ hững mỉm cười với hắn: “Nói cũng phải.”

Tô Đình ngồi trong phòng khách chơi trò chơi, Nghiêm Lăng mệt mỏi phong trần bước vào cửa, vừa nhìn thấy hắn, lập tức dừng bước, đưa tay bảo thủ hạ dừng ở ngoài.

“Bảo bối, chơi có vui không?” Nam nhân sững nịch cọ môi vào vành tóc mai của hắn, nam sinh không rời mắt khỏi màn hình, để mặc hắn cọ: “A... Anh đừng hôn, chắn mất tầm nhìn rồi...”

Nghiêm Lăng nhú mày, thoáng mỉm cười: “Màn hình đẹp hơn tôi sao?”

Tô Đình không biết sống chết trả lời: “Nhắm nhí!”

Nụ cười của Nghiêm Lăng càng mở rộng, nhẹ nhàng vỗ tay.

Có thuộc hạ bước vào.

Nghiêm Lăng: “Ngắt điện đi.”

Thủ hạ nói: “Vâng.”

Một giây sau, màn hình “phụt” một cái đen thui, cả đèn cũng tắt, cả căn biệt thự chìm trong bóng tối.

Tô Đình tức giận: “Tiên sư! Nghiêm Lăng, anh trúng gió rồi hả?”

Nghiêm Lăng kéo hắn vào lòng, hít thật sâu, ngửi khí tức trên người hắn: “Bảo bối, tôi không thích em chú ý vào thứ gì khác ngoại trừ tôi.”

Tô Đình trừng mắt: “Anh điên rồi sao? ...Đừng nói với tôi anh ghen với một cái tivi!”

Nghiêm Lăng cắn cắn vành tai hắn, trầm giọng thẳng thừng: “Thì sao? Đừng nói là tivi, dù cho là một cuốn sách, một cốc nước hay một con kiến, chỉ cần em chú ý đến nó, tôi... đều ghen tị đến phát điên.”

Tô Đình rùng mình: “Tôi van anh, đừng đùa như vậy.”

Nghiêm Lăng ngẩng đầu, sâu trong đôi mắt đen một đám lửa đang điên cuồng nhảy múa: “Tôi không đùa.”
Hắn nói: “Tôi yêu em.”

Hắn nói: Tôi yêu em.

Giọng nói trầm ấm như nước, sâu sắc nồng nàn, ngửi khí chân thành đến tận cùng.

Tô Đình đón lấy ánh mắt của hắn, hơi thở như bị bóp nghẹt.

— Anh nói người đó là thiên sứ, vậy anh là gì?

— Tôi? Tất nhiên tôi là... ác ma kéo hắn sa đọa.

— Tặng cậu một câu... đắc chi ngã hạnh, thất chi ngã mệnh

— Bẻ gãy cánh chim rồi nhốt vào lồng, có thể sống được bao lâu?

“Tô Đình, lần này tôi tự nói với bản thân... tuyệt không buông tay nữa...” Khóe môi nam nhân mang theo tiểu ý kì lạ, khe thâm thì bên tai nam sinh, khí tức ấm áp lướt qua vành tai, sau đó trói hai tay hắn lên đỉnh đầu, chậm chậm ấn xuống.

Ánh trăng ngoài cửa sổ nghiêng nghiêng rơi vào phòng, soi sáng hai thân thể đang triền miên, dịu dàng, quyến luyến, dâng trào tuyệt vọng.

Tô Đình hoảng hốt đã nghĩ rằng ánh trăng đang thiêu đốt hắn, rõ ràng sáng trong và lạnh lùng như vậy, nhưng thân nhiệt của người phía trên truyền đến, lại khiến hắn thấy rất bỏng đến khôn cùng.

15. Chương 15

Đó thực sự là một hồi cường gian tàn khốc.

Sáng hôm sau Tô Đình tỉnh dậy, đau đớn ở phía sau cơ thể khiến hắn phải hít thật sâu.

Hắn cố gắng di chuyển, nhưng phát hiện ra đang bị một đôi tay trói chặt lấy, không thể cử động. Trên đầu là tiếng hít thở ấm áp và an bình, hắn ngược mắt nhìn, đó là một gương mặt nam nhân vô cùng anh tuấn.

Không còn cả khí lực để mắng, Tô Đình nghĩ bản thân mình lúc này đúng là tự làm tự chịu, tự nhận lấy hậu quả, chẳng trách được ai. Đã biết rõ thần kinh Nghiêm Lăng không bình thường, biết những người thân thiết của hắn sẽ đột nhiên bị nguyên rửa, bản thân còn cố chấp ở lại bên cạnh hắn.

Gieo nhân nào gặt quả đó, thật chẳng trách được ai.

Cố hết sức giãy giụa khỏi vòng tay của đối phương, Tô Đình nhặt y phục ở dưới đất mặc vào, chạy đi rửa mặt, rồi rón rén đi về phía cánh cửa.

Khi sắp đến cửa, hắn dừng lại, chần chừ một chút, xoay người, chạy về phòng khách, ngồi xuống nhìn nam nhân đang yên giấc.

Nghiêm Lăng ngủ rất say, đầu hơi nghiêng nghiêng, bàn tay cuộn lại thành nắm, tựa như trong mộng đang cố níu giữ cái gì. Hắn ngủ cũng rất ngon, mặt mày thư hoãn, dung mạo tuấn lãng, thật giống như đã rất lâu rất lâu rồi hắn không ngủ được một giấc như vậy, gần như có chút an bình.

Tô Đình thật chăm chú, thật cẩn thận nhìn hắn vài giây, không thể nói lên được cảm giác trong lòng là gì, sau đó, hắn cắn răng, đập nam nhân một cái thật mạnh, bật ngón giữa: “Tôi phi! Đồ khốn!”

Mắng xong rồi dường như lại sợ nam nhân giật mình tỉnh dậy, Tô Đình hoảng loạn chạy về phía cửa, giống như đằng sau có một đám quái thú đang đuổi theo hắn.

Mở cửa ra, Tô Đình nhìn ra ngoài, không có ai. Hắn hít một hơi thật sâu, bỏ chạy thục mạng.

xxx

Tô Đình vượt ngục thành công rồi.

Hắn dùng vài đồng xu còn sót lại trong người bắt xe buýt, trở về trường.

Lúc này hè đã gần tàn, lần lượt có người trở về ký túc xá, hắn vừa vào phòng, đã thấy một người đang ngồi ở giường dưới xếp chăn.

Nghe thấy tiếng động, người nọ quay đầu, mỉm cười với hắn: “ Chào cậu, tôi vừa mới tới, tôi tên Đường Kính.”

Tô Đình hít một hơi thật sâu, nặn ra một nụ cười: “Tôi là Tô Đình.”

“Chiều cổ nhiều hơn.” Đường Kính đưa tay, cực kỳ phong nhã, vô cùng trí thức.

Tô Đình ngượng ngùng bắt tay, bây giờ thấy ai cười ấm áp ôn nhu với mình hắn sẽ sợ, càng ấm áp dịu dàng lại càng đáng sợ.

“Vây, cậu Đường Kính này, cậu cứ làm chuyện của cậu, tôi đi tắm trước.”

Nói xong hắn nhặt vội quần áo của mình trên giường, vụt chạy vào phòng tắm.

Đây là lần hắn tắm kỹ lưỡng nhất trong suốt hơn hai mươi năm qua. Mỗi một tấc da tấc thịt toàn thân trên dưới Tô Đình đều cố gắng chà xát, gần như tự lột bỏ một lớp da của mình.

Đây cũng là lần đầu tiên từ lúc sinh thời, hắn nghĩ bản thân mình bẩn, rất rất rất bẩn.

Đến nỗi khi bước ra khỏi phòng tắm bước chân đã gần như nghiêng ngã.

Đường Kính nhìn hắn, ân cần hỏi: “Cậu sao vậy, có phải đang khó chịu không?”

Tô Đình leo lên giường, thoáng cái đã dùng chăn bọc kín người rồi chầm chậm nhô đầu ra, yếu ớt nói: “Cậu, có thể... mua giúp tớ một lọ thuốc hạ sốt được không?”

xxx

Thuốc hạ sốt được mua về, Tô Đình bỏ vào nước rồi uống, ngay lập tức không còn cảm thấy khó chịu nữa. Đường Kính vẫn quan tâm hắn, hỏi hắn cảm thấy thế nào, định đặt tay lên trán hắn đo nhiệt độ.

Tô Đình mệt mỏi nhắm mắt lại, khẽ nói: “Xin lỗi... đã làm phiền, để cho tôi ngủ một lát.”

Đường Kính rút tay về.

Trước khi ngắt, Tô Đình còn không quên căn dặn Đường Kính: “Dù có ai tới tìm tớ cậu cũng không được mở cửa, nếu bọn họ xông vào, cậu liền báo công an...”

Đường Kính gật đầu, nói: “Ừ”

16. Chương 16

Tô Đình ngủ cho đến tận hừng đông, sáng sớm mở mắt ra đã trông thấy Đường Kính nằm trên giường hắn, rõ ràng là đã chăm sóc hắn cả một buổi tối.

Tô Đình hơi cảm động, sau khi đã trải qua một hồi bị bắt cóc và trốn chạy kinh hoàng bỗng dưng được người khác lặng lẽ quan tâm thế này, quả thực rất ấm áp.

Hắn khẽ xoay người, một tay đưa tay vỗ nhẹ lưng Đường Kính, giọng khàn đặc: “Này...”

Đường Kính tỉnh dậy, mơ màng cười với hắn: “Cậu tỉnh rồi?”

Suýt tí nữa Tô Đình đã rơi nước mắt vì cảm kích, hắn tỉnh táo lại, chùi mắt: “Tớ không sao!”

Đường Kính mỉm cười, bỗng dưng nói: “Kỳ thật, thất tình cũng không sao cả... Thiên nhai hà xử vô phương thảo, có đúng không?”

Tô Đình , đã đâm lao đành phải theo lao, gật gật đầu, vẻ như sâu sắc đồng tình: “Anh bạn, cậu nói quá đúng, rốt cuộc tớ đã nhìn thấy rồi! Phụ nữ mà, tất cả cũng chỉ là hư không!”

Sắc mặt Đường Kính thoáng phức tạp, một lát sau ý vị thâm trường gật gật đầu, ân cần nói: “Tớ đi mua bữa sáng cho cậu nhé.”

Chớp mắt đã qua hai tuần, sắp đến ngày khai giảng.

Tô Đình đã nơm nớp lo sợ qua gần ấy ngày, sợ một ngày nào đó Nghiêm Lãng sẽ mang theo một đồng người xuất hiện trước mặt hắn, mỉm cười dịu dàng, tao nhã vung tay lên, nói: “Bắt hắn về cho ta!”

Kỳ thực hắn đã chuẩn bị hết rồi, vừa nhìn thấy đám người Nghiêm Lãng sẽ quay lưng bỏ chạy trời chết, chạy không được sẽ liều mạng lưỡng bại câu thương với bọn họ, thà chết vinh chứ không sống nhục.

Thế nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả, Nghiêm Lãng như biến mất chẳng thấy tăm hơi. Tô Đình thì ngược lại, nửa đêm thức giấc toàn thân ướt đẫm mồ hôi, trong mơ đầy gương mặt của Nghiêm Lãng và giọng nói thoảng trầm thấp, hắn nói Tô Đình, lần này tôi tuyệt đối sẽ không buông tay...

Tô Đình thở hổn hển lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt hoang mang vô cùng, vẫn cảm thấy đây là sự bình yên trước cơn giông tố.

Chẳng hiểu tại sao bạn cùng phòng vẫn không có tin tức, nên khoảng thời gian này chỉ có Đường Kính ở cạnh Tô Đình.

Đường Kính rất tốt.

Một lần nọ đang ăn cơm, Tô Đình gặp phải bạn trai cũ dê tiện, “dê tiện” trông thấy Đường Kính đang giúp hắn xếp hàng lấy cơm, vẻ mặt như vừa nuốt phải một con ruồi bự: “Không thể nào! Lại một thằng bị ngu nữa!”

Vi thế Tô Đình vô tình biết được, thì ra cậu bạn cùng phòng khiêm tốn này của hắn là con cháu của một vị cán bộ rất cao cấp, gia sản phong phú, hiếm thấy hơn nữa chính là Đường Kính không quen khoe khoang ăn chơi đua đòi. Hắn cõi mở, sáng sủa, lại còn rất ân cần, biết cách chăm sóc người khác.

Mỗi lần Tô Đình giật mình dậy lúc nửa đêm, Đường Kính đều ân cần xuống giường đến hỏi hắn làm sao vậy, Tô Đình trả lời không sao đâu, Đường Kính sẽ cúi người kéo lại chăn cho hắn, khẽ nói: “Tô Đình, cậu đừng tự dày vò bản thân mình nữa, người khác sẽ lo lắng đó.”

Tô Đình nhìn gương mặt Đường Kính, trong bóng tối, gương mặt đó trông thật đẹp với những đường nét của tuổi trẻ. Trong thoảng chốc Tô Đình đã hoảng hốt, dường như trông thấy gương mặt này và vẻ mặt tươi cười dịu dàng của Nghiêm Lãng hòa vào nhau.

Hắn thở thật dài, nhắm mắt lại.

Ngày cứ như thế chậm chậm trôi đi, cuộc sống của Tô Đình vẫn gió yên biển lặng, hắn cũng từng tìm người hỏi thăm vì sao bạn cùng phòng không đến trường, nhưng không biết được gì.

Trưa, Đường Kính kéo Tô Đình đến một nhà hàng ăn cơm, Tô Đình vừa trông thấy cách bài trí xa hoa và cả hai hàng nam nữ áo mũ chỉnh tề, có chút chột dạ, vỗ Đường Kính một cái: “Này, tớ nói này... chỉ là một bữa cơm thôi, có cần phô trương như vậy không?”

Đường Kính cười thật ôn nhu: “Không sao, tôi đãi.”

Tô Đình đành phải ngồi xuống, nhưng vẫn cảm thấy dưới mông lẩn cấn đến lúng túng.

“Đang yên lành sao cậu lại mời ăn?”

“Kỷ niệm 36 ngày chúng ta quen nhau.” Đường Kính khuấy cà phê trong tách, thông thả cười nói.

Về ưu nhã này của Đường Kính khiến Tô Đình khó chịu, hình bóng trong ký ức sẽ hiện lên, hòa vào dáng người đoan chính tao nhã trước mắt.

Hắn tự giễu, nghĩ thầm, có lẽ cả đời này mình cũng không thoát khỏi bóng ma của người đó.

Cố gắng khống chế suy nghĩ của mình, Tô Đình giả vờ bực bội nói: “Đại ca, chúng ta không phải tình nhân, còn kỷ niệm ngày quen biết gì chứ, cậu có thấy hủ lậu lắm hay không?”

Đường Kính không trả lời, chỉ rũ mắt, mỉm cười ôn nhu.

Thức ăn được mang lên, Tô Đình vừa thấy đã mở to mắt: “Nhiều như vậy, là bữa ăn tối cuối cùng sao?”

Đường Kính nhìn hấn, đột nhiên hỏi: “Tô Đình, tôi đối xử với cậu có tốt không?”

Tô Đình cắn cái nĩa, gật đầu: “Tốt, quá tốt! Tốt đến mức không nói nổi! Lúc tôi bị bệnh thì chăm sóc tôi, còn mời tôi ăn cơm, là huynh đệ!”

Đường Kính cong khóe môi: “Vậy cậu bằng lòng đến một nơi với tôi không?”

Tô Đình suy nghĩ một chút, hỏi: “Được, là ở đâu?”

Đường Kính nói: “Nhà tôi.”

xxx

Ra khỏi nhà hàng, Đường Kính gọi một cuộc điện thoại, chốc sau có một chiếc xe dừng lại mở cửa xe trước bọn họ, bước xuống một người mặc âu phục, cung kính nói: “Thiếu gia.”

Đường Kính gật đầu, Tô Đình lên xe theo hấn.

Suốt đường đi Đường Kính không nói gì, Tô Đình lại nghĩ hôm nay sắc mặt của hấn không được tốt lắm, cho rằng hấn không vui, trên đường lôi ra bao nhiêu chuyện đùa với hấn.

Cuối cùng xe dừng trước một căn biệt thự, Tô Đình theo Đường Kính đi vào, trông thấy cách trang trí sơn son thiếp vàng bên trong, không khỏi tán thưởng: “Chà, con ông cháu cha có khác! Nhà của cậu không khác khách sạn năm sao là bao, thật đẹp!”

Đường Kính tựa người vào cửa, hỏi: “Đẹp sao?”

Tô Đình gật đầu, giơ ngón cái lên.

Đường Kính lại hỏi: “Tô Đình, cậu nghĩ tôi rất giàu sao?”

Tô Đình nói: “Nhà cậu không phải là cổ đông bự của công ty XX sao, nhà của công tử nha, so với bọn thường dân chúng tôi rộng hơn nhiều!”

Đường Kính nhìn hấn, khẽ nói: “Chẳng có gì đáng ngưỡng mộ cả... Cậu nghĩ tôi có nhiều tiền, thích gì thì làm nấy, nhưng với tôi, có nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ...”

Tô Đình quay lại nhìn hấn, ngẩn ngơ.

Bỗng chốc bầu không khí tĩnh lại.

Có tiếng bước chân từ phòng khách, nhẹ nhàng, ưu nhã, tựa như một quý tộc thời Trung Cổ.

Là tiếng bước chân Tô Đình rất quen thuộc.

Một người chậm chậm bước về phía hấn, dáng người cao ráo thon dài, tỏa ra quý khí hòa nhã.

Tô Đình nín thở, kiềm chế chính mình không quay đầu nhìn.

Trước mắt hấn chỉ có Đường Kính.

Đường Kính nhìn hấn, trông đôi mắt lướt qua muôn vản sắc thái phức tạp, mang theo một chút áy náy, và dịu dàng: “Tô Đình, xin lỗi.”

Hấn nhìn người nam sinh trước mặt, chậm rãi nói: “... Tôi cũng làm việc cho Nghiêm gia.”

17. Chương 17

Nam nhân ung dung tựa người vào tường, tay bỏ trong túi quần, khóe môi hơi cong lên, hình như hấn hơi gầy một chút, nhưng mi mục vẫn nhược hạ (Công Tử Công Tử Công Tử

), đẹp đến mức đủ tiêu chuẩn làm người mẫu.

“Bảo bối.” Hấn khẽ gọi.

Tô Đình không nén được rùng mình.

Nam nhân nở nụ cười, không nhìn hấn nữa, nhẹ nhàng vỗ tay, bỗng có mấy người đàn ông cao to lạnh như tiền bước ra từ bóng tối, “Mang đại tẩu về nhà.” Nghiêm Lăng trầm giọng ra lệnh.

Tô Đình nhìn bọn họ càng lúc càng tới gần mình, càng lúc càng thấy lạnh, cuộc sống giam cầm như ác mộng kia lại đột nhiên hiện lên trong ký ức của hấn, còn có cái đêm đau như xé đó...

“Đừng tới đây...” Hấn thì thào, gần như hoảng loạn “Đừng tới đây!!!”

Nghiêm Lăng nhắm mắt làm ngơ, thản nhiên đưa mắt ý bảo những người đó bao vây hấn.

“Đừng! Tôi không muốn về đó!” Tô Đình vừa lùi về sau, vừa vung tay hoảng loạn trong không trung. “Đường Kính! Đường Kính, cứu tôi với!” Hấn quay đầu sang, hi vọng Đường Kính sẽ cứu hấn.

Dù biết mình đã bị phản bội, nhưng con người này luôn chăm sóc quan tâm hấn, khiến cho Tô Đình trong vô thức cảm thấy muốn dựa dẫm.

Đường Kính thoáng dừng lại, bước tới cầm tay hấn.

Nghiêm Lăng nhíu mày.

Tô Đình cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, hấn quay sang nhìn Đường Kính, nắm chặt tay hấn.

Sau đó, trên cổ đã bị đánh thật mạnh, trong chớp mắt trời đất đảo điên, trước mắt tối sầm, ngã xuống bất tỉnh.

Trước khi mất khi ý thức, hấn nhìn thấy gương mặt sáng sủa của Đường Kính, nói với hấn: “Tô Đình, xin lỗi, đưa cậu về bên cạnh hấn là cách duy nhất để tôi cứu cậu.”

...

Nghiêm Lăng bước tới cạnh Đường Kính, nhìn hấn, tiểu ý dạt dào trong đáy mắt: “Người của tôi cậu cũng dám động?”

Đường Kính hơi cúi đầu: “Nghiêm tiên sinh, tôi gửi châu về Hợp Phố.”

Nghiêm Lăng thích thú nhìn hấn một lúc lâu, đột nhiên vỗ vai hấn: “Không tệ.” Hấn nhẹ giọng nói, khoe môi vẫn giữ nụ cười.

“Nhưng mà, tuyệt đối không có lần thứ hai.”

Đường Kính nheo mắt, khẽ nói: “Vâng.”

xxx

Tô Đình lại thức giấc trong tiếng sóng biển.

Rèm lụa tung bay theo từng cơn gió biển thổi vào phòng, mang theo vị biển ẩm ướt, Tô Đình đảo mắt, yên lặng ngắm nhìn cái trần nhà quen thuộc, bắt đầu cos xác chết (>.

18. Chương 18

— Cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó anh sẽ bức hấn phát điên.

— Tôi biết, nhưng không còn cách nào khác. Người đàn ông thở dài: “Bởi vì, cả tôi cũng không khống chế được chính mình.”

xxx

“Bảo bối, em thực chẳng thông minh chút nào.” Bỗng dưng Nghiêm Lăng mỉm cười nhẹ nhàng, vẻ hoảng sợ lúc nãy đã biến mất, bây giờ hẳn lại là một quý tộc ưu nhã ôn hòa và ung dung.”Em nghĩ xem, nếu em tự sát, tôi cũng không buông tha em, tôi sẽ chôn em trong nghĩa trang của gia tộc tôi, đến khi tôi chết sẽ hợp táng cả tro cốt của chúng ta lại. Tôi sẽ tìm một đám hòa thượng đạo sĩ, mỗi ngày niệm chú làm phép trước mộ em, không cho em bước nửa bước lên cầu Nại Hà, uống không được Mạnh Bà Thang, sẽ vĩnh viễn không thể quên tôi. Hằng năm vào Lễ Tình Nhân, Thất Tịch, Giáng Sinh, đêm Bình An, tất cả những ngày kỷ niệm của chúng ta, tôi sẽ đào tro cốt của em lên, không ngừng làm tình với em... Tôi sẽ mãi mãi quấn lấy em, khiến cho linh hồn của em ngay cả ở trên thiên đường cũng không được yên nghỉ...”

Hắn cho tay vào túi quần, dịu dàng nhìn Tô Đình: “Nếu như vậy, em còn muốn chết nữa không?”

Tô Đình nhìn vào đôi mắt dịu dàng của hắn, bỗng dưng cảm thấy lạnh cả người.

“Tha cho tôi đi... Nghiêm Lăng, xin anh mà, đừng đùa nữa...”

“Được thôi.” Nam nhân chân thành gật gù đầu, đáp ứng ngay lập tức. “Trừ phi tôi chết.”

Tô Đình cứng người.

Nghiêm Lăng dần dần nở nụ cười, thông thả đến bên cạnh hắn, giọng nói dịu dàng gần như mê hoặc: “Thật ra vẫn còn một biện pháp khác, em phải giết tôi trước. Nếu như vậy, em sẽ không mang tội, tôi có thể lập di chúc để em không bị pháp luật truy cứu, hơn nữa còn nhận được một khoảng thù lao rất lớn, thế nào?... Dao ở đây?” Hắn cầm một cây dao nhỏ, đưa cho Tô Đình.

Gương mặt của hắn cứ thản nhiên như vậy, nhẹ nhàng mà đem sinh mệnh của mình giao vào tay Tô Đình.

Mặt Tô Đình trắng bệch, lạnh băng: “Anh điên rồi...”

“Có thể là vậy.” Nghiêm Lăng khẽ nghiêng đầu, lại mỉm cười: “Cuộc sống của tôi chẳng còn gì thú vị nữa. Em xem, tôi có rất nhiều rất nhiều tiền, nhiều đến mức em không thể tưởng tượng được, nhưng có ích gì đâu, dưới mắt tôi chúng nó từ lâu đã không còn ý nghĩa gì nữa, không khác gì một đồng vô dụng... Dù tôi có nhiều tiền như vậy, nhưng vẫn có thứ tôi không thể có được, ví dụ như... tình yêu.”

Vừa nói đến đây, trong đôi mắt nam nhân vụt qua một chút hoảng hốt và u buồn, nhưng khi ngẩng đầu lên, trên môi hẳn lại là nụ cười thật nhẹ nhàng, thật xinh đẹp.

“Bảo bối, đến đây.”

Hắn nhét dao vào tay Tô Đình, chìa mũi dao vào trái tim của mình, một tay nắm tay đối phương, chậm chậm ấn người về phía trước, mũi dao đâm vào da thịt. “Một đao đâm ở đây, rất nhanh, rất nhanh em sẽ được giải thoát rồi.”

“... Tay em sao lại run như vậy, sao thế, sợ à?”

Nam nhân nghiêng người về phía trước, có vẻ như muốn hôn hắn, nhưng không với tới. Mũi dao càng tiến sâu hơn. Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve cổ Tô Đình, đôi môi Nghiêm Lăng gần như chạm vào tai hắn. “Bảo bối,” Hắn mỉm cười kiêu diễm, nhẹ nhàng gọi Tô Đình: “Có thể chết trong tay em, tôi rất vui.”

Tô Đình cảm thấy tay của mình chạm vào một chất lỏng, ẩm ẩm, hắn run rẩy, cuối cùng không chịu được hét lên: “A———”

Chuyện kể tiếp trong ký ức Tô Đình rất mơ hồ, chỉ nhớ bên tay vang lên tiếng nói đặc ý như trẻ con: “Bắt được em rồi.”

Sau đó hắn bị lôi xuống khỏi bậc cửa sổ, ngã xuống đất với người đó. Hắn không thấy đau, vì hắn được một đôi bàn tay mạnh mẽ ôm vào lòng, bảo hộ không mấy may chịu chút thương tổn, sau đó ấm áp lan đầy tay, trước mắt chỉ còn một màu đỏ...

Trước khi ngất đi, hắn mơ màng nhìn thấy Tần Hách và Đỗ Du Lý cùng nhau xông vào phòng.

xxx

Khi tỉnh lại, Tô Đình nhìn thấy Tần Hách mang vẻ mặt rất xấu xí đứng bên cạnh giường, cúi đầu nhìn hắn.

“Hắn...” Tô Đình thử cất tiếng, nhận ra thanh âm của mình khàn đến mức đáng sợ: “Thế nào rồi?”

“Rất tệ.” Đỗ Du Lý từ ngoài đi vào, vẻ mặt có hơi mệt mỏi. “Tô Đình, chúc mừng cậu, một nhát dao đó gần như lấy mạng sếp.”

“Không... phải... tôi...”

“Tôi biết, cũng như nhau thôi.” Đỗ Du Lý ngồi xuống, lạnh lùng nhìn hắn. “Tô Đình, cậu biết không, nếu lúc đó cậu chết trước mặt sếp, cả tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì...”

Tô Đình: “Cái... gì...?”

“Những chuyện trước đây đã khiến sếp bị ám ảnh quá sâu” Đỗ Du Lý dừng một chốc, chậm chậm nói: “... Cậu còn chưa hiểu sao? Trước kia tôi thôi miên thất bại rồi, sếp, anh ấy... vẫn không quên những chuyện đó.”

Cả Tần Hách nghe thấy thế cũng đột nhiên ngẩng đầu, thất thanh: “Không phải chứ?! Sếp...sếp... trông sếp không giống như...”

“Giả vờ thôi.” Đỗ Du Lý khẽ mỉm cười.

Tần Hách: “Vậy sếp còn... sếp không sợ Tô Đình vì lời nguyền đó mà mất mạng sao?”

Đỗ Du Lý bình tĩnh nói: “Vì thế, hắn mới muốn Tô Đình chính tay giết hắn trước.”

...

Tô Đình nhắm mắt, hít sâu, nghĩ có lẽ mình sắp không chịu được nữa. Hắn chống tay ngồi dậy, khẽ nói: “Tôi.. đi xem... hắn.”

“Được.” Đỗ Du Lý gật đầu: “Xem xong cậu đi đi.”

Tô Đình đột nhiên mở to mắt nhìn hắn, tưởng như mình nghe nhầm rồi.

“Vị bằng hữu họ Đường kia sẽ tới đón cậu” Trên gương mặt Đỗ Du Lý không có bất cứ dao động nào, dường như hắn chỉ đang kể lại một câu chuyện rất nhỏ nhặt rất bình thường: “Cậu đi đi, tôi không muốn nhìn thấy sếp chết, hai người ở cạnh nhau sẽ chỉ lưỡng bại câu thương. Tôi cam đoan với cậu, sinh hoạt của cậu sau này sẽ phục hồi rất nhanh, sẽ không bao giờ bị làm phiền nữa”

Đường Kính sẽ tới đây, rốt cuộc cũng được giải thoát rồi... Tô Đình im lặng thật lâu, hắn không thể nói hắn đang sợ hãi nhiều hơn vui sướng hay vui sướng nhiều hơn sợ hãi.

Giống như một tên tử tội đang lên pháp trường, đao đã kề vào cổ thì đột nhiên thánh chỉ tới, kêu một tiếng “đạo hạ lưu nhân”, sau đó nói anh vô tội, anh có thể đi, không phải chết nữa.

Tiếng reo hò và khen ngợi vang lên khắp nơi, trong lòng người lại hoảng hốt, gần như trống rỗng.

Hắn im lặng, xuống giường, nói với Đỗ Du Lý: “Dẫn tôi đi gặp hắn.”

xxx

Nam nhân tĩnh lặng nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, gương mặt tuấn lãng dù đang yên giấc cũng khiến người người nín thở. Tô Đình nhắm mắt nhìn hắn, bỗng đứng lại nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy người này, đã sợ hãi thán phục trong một chốc. Khoảnh khắc đó, đã tưởng rằng nhận lầm người nhưng trong lòng lại nghĩ: nếu lần đầu tiên cho một người đàn ông đẹp như vậy, hình như cũng không tệ chút nào.

Trong phòng rất yên tĩnh, dường như nghe được cả tiếng hít thở.

Nghiêm Lăng một tay đặt ở trên chân, tay còn lại cầm một ống truyền dịch thật dài, hắn cũng không yên giấc, vẻ mặt như kinh hoảng, đôi môi mím chặt lại.

Tô Đình vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của hắn, khoe mắt, đuôi mày, cánh mũi thật thẳng, lại vòng đến môi. Trong lúc ngủ hắn vô hại tựa như một cậu bé con, phần sợ hãi trong lòng với hắn, trong phút chốc cũng phai nhạt đi rất nhiều.

Cẩn thận hơi dịch góc chăn phía trên, liền nhìn thấy vết thương đã được băng bó: một màu đỏ tươi, ngang nhiên khảm vào bên ngực trái. Chẳng biết hấn lấy ở đâu ra quyết tâm như vậy, tàn nhẫn đẩy bản thân vào chỗ chết.

“Nếu như lúc đó tôi mạnh tay một chút, vậy anh sẽ chết đúng không ?” Tô Đình khẽ nói, không biết nói cho Nghiêm Lăng nghe hay đang tự nói với mình.

Bỗng dưng tay bị nắm chặt, nam nhân vẫn đang mắt nhắm kêu lên: “Tô Đình!!”

Tô Đình hoảng sợ, vội vàng bật dậy muốn chạy trốn, tay lại bị nắm càng chặt, tránh cũng không được.

“Tô Đình!” Người trên giường nhắm mắt kêu lên, giọng gần như hoảng loạn.

Đỗ Du Lý bước vào, nói với hấn: “Đừng sợ, sắp chỉ đang mơ.”

Tô Đình thấy hấn vẫn đang nhắm mắt, không có dấu hiệu tỉnh dậy, mới yên lòng trở về, nhìn Đỗ Du Lý: “Hấn...”

Đỗ Du Lý mỉm cười trấn an hấn, nói: “Trả lời hấn, gọi tên hấn, cho hấn biết cậu còn đang ở đây.”

Tô Đình hít sâu, thầm thì gọi: “Nghiêm Lăng.”

“Tôi ở đây...”

Tô Đình đánh bạo cầm lấy tay hấn.

Người trên giường dần dần bình tĩnh, “Tô Đình.” Nam nhân khẽ gọi.

“Ừ, tôi ở đây.”

“Tô Đình.”

“Tôi ở đây.”

... ..

Nam nhân trên giường chậm chậm thả lỏng, vẻ mặt của hấn thật an bình, tựa như một cậu bé con đã tìm thấy nơi ấm áp, bên môi khẽ mỉm cười, nụ cười đó hoàn toàn khác với nét cong cong ưu nhã thường ngày, đó là một nụ cười thật sự vui vẻ, khóe môi hơi nhếch lên, mang một chút ngốc nghếch, nhưng tay hấn vẫn gắt gao nắm chặt lấy nam sinh, không chịu buông ra.

Tô Đình một lần rồi lại một lần trả lời hấn. Lần đầu tiên trong rất rất nhiều năm qua hấn cảm thấy lòng đau đến khó có thể nói thành lời, chỉ vì nam nhân điên cuồng mà ngây ngô này. Đã bao lâu rồi hấn không được ngủ một giấc yên lành, có lẽ là từ sau những chuyện tựa cơn ác mộng đó xảy ra ? Nếu như hấn vẫn còn giữ những ký ức đó thể thì, phải có một trái tim quyết tuyệt đến nhường nào mới có thể gạt được tất cả mọi người kể cả bác sĩ, không cho bất cứ ai nhìn thấy vẻ yếu đuối của mình?

“Nghiêm Lăng, anh thật đáng sợ... rốt cuộc tôi cũng sợ anh rồi, tôi...” Nam sinh mở miệng ra rồi khép lại, tựa như có muôn vàn điều muốn nói, nhưng không thể nói thành lời, chỉ thở thật dài như tự giấu bản thân, nhẹ nhẹ gối đầu lên ngực hấn.

Thình thịch— thình thịch—

Trái tim đập những nhịp mạnh mẽ, làn da ấm áp, hấn vẫn đang khỏe mạnh.

Vậy là tốt rồi, mình cũng không còn nợ hấn nữa.

“Nếu có kiếp sau, trước khi anh gặp tất cả những chuyện kia, đến lượt tôi theo đuổi anh đó...” Lời thầm thì khe khẽ cùng với tiếng thở dài xa xăm như có như không tan vào không khí.

Bàn tay đang nắm tay nam sinh gắng sức nắm chặt hơn một chút, tựa như muốn níu lấy, cuối cùng, lại dần dần buông ra.

... ..

Khi Tô Đình bước ra khỏi biệt thự của Nghiêm Gia, ánh mặt trời thật rạng rỡ, đằng xa là xe Đường Kính đang chờ hắn. Hắn quay lại nhìn tòa biệt thự nguy nga đó một lần nữa, bỗng dưng nhẹ nhàng nở một nụ cười, hít thật sâu, bước thẳng về phía trước.

...

Ngày xưa có một tòa thành rất xinh đẹp, trong tòa thành có một hoàng tử, hoàng tử có rất nhiều rất nhiều tiền, thế nhưng hắn cũng rất cô đơn. Bỗng dưng một ngày nọ, hoàng tử phát hiện có một thường dân xông vào cuộc sống của hắn. Hắn vô cùng vui sướng, giữ lấy thường dân giống như bắt được phao cứu mạng, ép buộc hắn bước vào thế giới của mình. Hoàng tử cho thường dân đó những thứ xa hoa nhất trên đời, thậm chí còn không tiếc tự thương tổn bản thân mình, chỉ vì muốn có được trái tim người nọ. Thế nhưng, thường dân đó không muốn sống cuộc sống của hoàng tử, hơn cả tiền tài, hắn càng muốn được tự do. Vì thế, đến cuối cùng, người đó rời khỏi hoàng tử, rời khỏi tòa thành lộng lẫy nọ, về với thế giới của mình. Chỉ còn lại một mình hoàng tử, sau khi bị thương bèn ngủ một giấc thật sâu trong thành, vương tử thành người đẹp say ngủ, nhưng mà, đến bao giờ hắn mới có thể tỉnh giấc đây?

Lúc hắn tỉnh dậy thì, hẳn câu chuyện này cũng nên kết thúc rồi nhỉ?

19. Chương 19

Nghiêm Lăng lái xe tới bờ biển.

Sóng biển từng đợt từng đợt vỗ vào nhau, va vào đá trên bờ cát, vang lên những tiếng xào xạc khe khẽ.

Rì rào, rì rào. Tựa như một điệu nhảy xoay vòng.

Nghiêm Lăng ngồi trong xe, im lặng lắng nghe.

Gương mặt hắn có vẻ hơi gầy, trông lại càng anh tuấn, đôi mắt đen sâu thẳm sáng ngời, nhưng cả người hắn phẳng phất như thật một mặt.

Bên ngoài xe là bãi cát trắng trải dài miên man, xa hơn nữa là biển xanh thăm thẳm, vô cùng mỹ lệ. Hắn đã từng nghĩ sẽ mang Tô Đình đến đây, hai người cùng đi dạo bãi biển, sau đó ngồi xuống đón bình minh.

Thật ra hắn vẫn luôn muốn tìm một người cùng đón bình minh, không chỉ là bình minh, mà cả hoàng hôn, mưa mùa hạ tuyết khi đông, mây cuộn mây trôi, cùng ngắm đến tận vịnh hằng, ngắm đến khi già, đến khi chết.

Nhưng lúc nào hắn cũng thất bại, không ai muốn ở bên cạnh hắn, không ai nguyện ý cho hắn vĩnh hằng.

Hắn đành phải đến đây một mình.

Có tiếng người trong không trung nhẹ nhàng gọi: “Nghiêm Lăng.”

Hắn nâng mắt, lướt nhìn xung quanh, nhưng chẳng có ai.

Hắn biết, ảo giác đó lại tới tìm hắn.

Thanh âm gọi hắn càng lúc càng nhiều, có sâu sắc chân thành, có dí dỏm đáng yêu, cũng có vui vẻ ngọt ngào. Dần dần những thanh âm này bắt đầu hòa vào nhau, trở nên thê lương mà u oán: “Tại sao anh còn chưa xuống gặp bọn tôi! Anh có biết vì anh mà bọn tôi chết oan ức lắm hay không?!”

Hơi thở Nghiêm Lăng bị bóp nghẹt trong thoáng chốc, một lát sau hắn bình tĩnh nói: “Không phải tại tôi.”

“Là anh! Là anh hại chết bọn tôi!” Thanh âm đó trở nên ác độc và căm hận: “Người như anh mãi mãi không xứng đáng có được hạnh phúc, vĩnh viễn sẽ không ai yêu anh... Anh còn sống làm gì? Sao anh lại không chết đi, sao anh không chết đi——”

Câu cuối cùng vang vọng từ xa xăm, tựa như đang điên cuồng nguyên rửa hắn.

“Câm mờm.” Nghiêm Lăng khẽ nói.

Thanh âm đó không những không biến mất, mà càng lúc càng dày đặc, cuộn cuộn, nghiền nát tất cả, cuốn về phía hắn, vây quanh hắn.

Nghiêm Lăng cảm tai nghe ở bên cạnh, đeo lên, tựa như muốn ngăn lời nguyên oán độc đó ra khỏi thế giới của hắn.

“Tô Đình.” Hắn khẽ gọi, như đang tìm kiếm sức mạnh có thể cứu rỗi hắn.

Sau đó tất cả bỗng dừng yên lặng.

Một giọng nói dịu dàng đáp lời: “Ừ, tôi ở đây.”

Nghiêm Lăng dần dần bình tĩnh: “Tô Đình?”

—“Ừ, tôi ở đây.”

Hắn khẽ cười, gọi thêm một lần nữa: “Tô Đình?”

—“Ừ, tôi ở đây.”

Hắn một lần lại một lần lặp đi lặp lại cái tên đó, mà giọng nói kia vẫn thật nhẫn nại, thật dịu dàng, kiên nhẫn đáp lời hắn.

Thoáng chốc, trong thoáng chốc, cả thế giới đều lặng im, chỉ còn lại giọng nói của một người.

Tiếng sóng biển khẽ rì rào, thoáng như lời nỉ non ôn nhu mà quyến rũ của tình nhân, Nghiêm Lăng tựa người vào tay lái, lắng nghe băng ghi âm được tua đi tua lại, tựa như một đứa trẻ, yên bình nhắm mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-dap-thanh-gian>